

Hồ Ly Báo Ân

Contents

Hồ Ly Báo Ân	1
1. Chương 1: Hồ Ly Đuôi Lớn	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32

Hồ Ly Báo Ân

Giới thiệu

Độ dài: 14 chương Thể loại: chủ công, hiện đại, huyền huyền, cường công đội lột nhược công, nhất công lưỡng thụ, HE. D

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-bao-an>

1. Chương 1: Hồ Ly Đuôi Lớn

Người người đều biết tên trợ lý vừa trầm lặng vừa ngoan ngoãn bên cạnh siêu sao Lâm Tê Trì.

Cậu trợ lý nhỏ này tên Lục Thanh Chi, tính cách có phần hướng nội, hầu như không biết chủ động bắt chuyện, bị trêu đến cuống lên cũng chỉ lúng túng đỏ mặt, khéo mắt lộ vẻ âm ỉ, gương đôi mắt đào hoa ướm đắm nhìn mọi người.

Sau đó người kia sẽ không nhìn được mà nghĩ: Thật là quá đáng mà, sao mình có thể đối xử với một đứa trẻ như vậy cơ chứ.

Hoặc không thì, Lục Thanh Chi sẽ được đại ma vương chuyên bao che khuyết điểm Lâm Tê Trì cứu đi.

Tất cả những người quen biết Lục Thanh Chi đều cảm thấy, trên người cậu trợ lý nhỏ này có một loại ma lực mạnh mẽ hiếm có, cậu tuy hướng nội song lại không hề lộ vẻ sợ sệt, tuy trầm lặng mà không hề nhát gan, dịu dàng ấm áp biết nhường nhịn đồng thời lại biết tuân thủ nguyên tắc và giới hạn, có vô số loại tính cách trái ngược dung hòa trên con người cậu, khiến cho nét mặt tươi cười mang vẻ điềm tĩnh ôn hòa của Lục Thanh Chi càng thêm hấp dẫn người khác.

Có điều, người ngoài cuộc thì thấy cậu EQ cao, còn với người trong cuộc mà nói, đó chẳng qua chỉ là những kĩ năng bắt buộc phải có mà thôi.

Bởi lẽ, Lục Thanh Chi vốn là một con hồ ly.

Vô số những câu chuyện thần quái dị hợm ly kỳ đã dạy cho chúng ta, làm sao để xử lý khéo léo một mối quan hệ xác thịt, tổ chất sẵn có của hồ ly tinh chính là có thể nhập vai muôn hình muôn vẻ các loại nhân vật, mà Lục Thanh Chi thân là chú bạch hồ chín đuôi duy nhất còn sót lại cho tới ngày nay của Thanh Khâu, đương nhiên làm rất tốt điểm này.

Đương nhiên EQ cao của cậu cũng là do chọn lọc tự nhiên.

Đối với những người không liên quan, Lục Thanh Chi cũng chẳng buồn phí công an ủi, song chỉ cần có liên quan tới Lâm Tê Trì, thì cho dù muốn cậu lên núi đao xuống biển lửa, Lục Thanh Chi cũng không chút ngần ngại.

Bởi lẽ, Lâm Tê Trì chính là ân nhân của cậu.

“Anh... thả, thả ra.... A ——”

Lục Thanh Chi bị một gã đè lên, cúc hoa ướt át của đối phương nhô ra nhấp vào nơi cự vật của Lục Thanh Chi, hai tay cậu bị tên nam nhân giận dữ kia vòng lên đỉnh đầu trời lại, không thể động đậy, không chịu được phải ngẩng cổ lên, ấy thế mà lại bị ngậm chặt hầu kết, khiến cậu khẽ run lên, rên nhẹ một tiếng tựa như tiếng một chú mèo con mới sinh, uốn eo lên trên một cách vô thức, cọ xát vào điểm nhạy cảm trên thân thể đối phương.

Lê Thanh Dã lên đỉnh đến toàn thân mềm nhũn, không nhịn được mà ra sức cúi người xuống, cắn chặt răng, cố gắng nén tiếng rên rỉ.

Để che giấu vẻ thất tình trước đó, hắn áp sát Lục Thanh Chi, lạnh lùng nói: “Nửa tháng cậu không liên lạc với tôi rồi —— nửa tháng! Kết quả bây giờ vừa gặp thì đã lại là vì Lâm Tê Trì mà tới cầu xin tiền của tôi.”

Càng nói càng bực, Lê Thanh Dã mất long sông sọc lao vào cắn xé bờ môi của Lục Thanh Chi, ra sức liếm mút đồng thời quấy quả phát ra tiếng nước nhóp nhép, Lục Thanh Chi đau đến mức phải nghiêng nửa đầu, ầm ỨC NÚT NỔ một tiếng, khóe mắt đỏ sọng lóe lên những tia ướt lấp lánh.

Thấy cậu bật khóc, Lê Thanh Dã vừa làm xong một trận, liếc nhìn đôi mắt Lục Thanh Chi đỏ sọng, da môi thậm chí có chút trắng xước, thành ra vừa buồn bã vừa đau lòng.

Độ nhạy cảm với các vết đau của Lục Thanh Chi dường như cao hơn nhiều so với người bình thường, cậu cực kỳ sợ đau, chỉ cần thấy vết thương trắng xước với một chút ít máu cũng khiến cậu muốn khóc đến rách miệng.

Lê Thanh Dã thả lỏng sức mình, Lục Thanh Chi vừa khóc thút thít vừa đẩy lồng ngực hắn, từng giọt nước mắt nối đuôi nhau chảy dài từ khóe mắt.

Lê Thanh Dã không chịu nổi nhìn cậu khóc thảm, cứ như vừa chịu sự ầm ỨC KHỦNG KHIẾP vậy.

Hắn thương tới mức bên dưới đầu mềm nhũn ra.

“Thanh Chi...”

Lê Thanh Dã thấp giọng gọi cậu, dịu dàng chậm rãi hôn lên những giọt nước mắt của cậu, vị mặn chát khiến tận đáy lòng hắn cũng chát chúa theo.

“Cậu thực... thực sự là thích tên mình tinh vô dụng gì đó?”

Trong giới showbiz, người thực sự có khả năng xây dựng hình tượng trước giờ đều chẳng phải nhờ thực lực, nếu không có ống kính, cho dù có bao nhiêu thực lực cũng toi công mà thôi.

Lâm Tê Trì gia cảnh bình thường, mặc dù có chút tài năng thiên bẩm, song với xuất thân một nghèo hai trắng với đầy tôn nghiêm khiến hắn định trước là sẽ đấu không lại những minh tinh có tiền khác. Hai năm

trước, nhờ một chương truyền hình thực tế đã giúp hắn bộc lộ tài năng, kiểu show này mặc dù lượng fan tăng nhanh, song nếu không có dự án tiếp sau đó, quảng bá khắp nơi cũng cố tên tuổi thì flop là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Lâm Tê Trì dù cũng có hoài bão của riêng mình, nhưng hắn cũng tự ý thức được rằng danh tiếng là thứ không thể cưỡng cầu, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, nghe theo sắp xếp của công ty và quản lý. Suy cho cùng công ty và quản lý cũng có thể bỏ ra một phần tiền, song với nhiều dự án lớn, nếu không có cửa thì tới vai phụ hắn cũng chẳng được diễn.

Những điều này Lâm Tê Trì đã sớm hiểu được, nhưng nếu biết ân nhân muốn, Lục Thanh Chi thân là chú hồ ly tới báo ân, chắc chắn sẽ dốc toàn lực giúp hắn đạt được. Lê Thanh Dã là con nhà giàu, cửa cũng nhiều mà bạn bè cũng chẳng ít, hoàn toàn có thể nói giúp được.

“Phải rồi, là bọn họ bắt nạt người trước... Rõ ràng lúc casting anh Trì đã diễn tốt hơn, mọi người đều có thể thấy được.”

Lục Thanh Chi yếu ớt nói.

Cậu không trực diện trả lời câu hỏi của Lê Thanh Dã, Lê Thanh Dã âm thầm thở dài trong lòng, gờ tay vuốt lại những sợi tóc ngắn ngang trên vầng trán cậu, sau đó lại cúi đầu hôn xuống chóp mũi đỏ ửng của cậu.

“Được rồi, đừng khóc nữa, ngày mai tôi sẽ đi nói với đạo diễn.”

Lục Thanh Chi gật đầu lẩm bẩm.

Lê Thanh Dã khẽ hôn bên gáy của cậu, đúng chỗ hắn vừa cắn còn để lại dấu răng, tựa như liếm láp con thú nhỏ bị thương, hôn xong chỗ này lại đi hôn phần dấu đỏ của Lê Thanh Chi, lần la sang đầu vú trước ngực, vừa thận trọng lại vừa thành kính.

Mãi tới khi Lục Thanh Chi dừng lại, khóc thút thít, âm thanh khàn đặc đứt quãng sau đó cũng nhuộm mùi đậm đục, Lê Thanh Dã mới xoay hông lại, dứt cái thứ to to dài dài kia vào thật sâu trong cơ thể mình.

Lục Thanh Chi khẽ nhắm mắt, khoe môi hơi cong lên, song lại nhanh chóng bị hắn đè xuống.

“Lê Thanh Dã.”

Cậu mở bừng mắt, tay phải luồn theo bờ hông dẻo dai của đối phương mà xoa bóp dần lên trên, vòng qua lồng ngực nóng hổi, lướt qua bờ vai, ngón tay lạnh lẽo hướng xuống dọc một đường theo cột sống, chống lại ở nơi cửa vào nhỏ hẹp kia.

Lê Thanh Dã hỗn hển, thân dưới đột nhiên bật lên, vài giọt chất lỏng trong suốt trào ra.

Lục Thanh Chi nhẹ nhàng áp sát nơi cúc hoa, trước đó vì chuyện của Lâm Tê Trì mà hẹn gấp nhau, chưa nói được mấy câu thì cái đó đã bị áp xuống rồi. Lê Thanh Dã thì tức giận vì Lục Thanh Chi vì Lâm Tê Trì mới chủ động hẹn gấp hắn, bôi gel bôi trơn đến mức dù vật cho vào có to bằng bàn tay thì sau đó có thể ngồi dậy ngay được, thế mà bây giờ đến tám phần là sẽ chảy máu.

“Đau không?”

Lê Thanh Dã đánh hợm lên, hùng hổ nói: “Không đau, chút đau đơn này có gì mà đáng sợ! Tôi lại chẳng phải con gái —Aaaa—!”

Chưa kịp dứt lời đã bị cái thứ đâm ở hông chặn lại, Lục Thanh Chi rút ra, hai tay dặng hai chân Lê Thanh Dã, tự tay đỡ lấy khuỷu chân hắn, vừa tách khe mông để kiểm tra vết thương.

“Chảy máu rồi.”

Lục Thanh Chi quả quyết.

Cúc hoa sưng đỏ không còn cự vật đỡ lấy, vẫn mấp máy đóng mở nhưng có chút gượng gạo, phun ra chút dịch màu trắng sền sệt. Lục Thanh Chi nhìn đăm đăm, Lê Thanh Dã bị nhìn tới phát thẹn, hai tay vẫn vô tình nghe theo lời Lục Thanh Chi mà tách chân ra, trong khi đó khuôn mặt vẫn hừng hực nóng giận, quát lớn: “Cậu nhìn đủ chưa?”

Lục Thanh Chi dịu dàng xoa miệng cúc hoa, sau đó đỡ lấy dương vật từ từ cắm vào, cảm giác một lần nữa bị đâm vào khiến Lê Thanh Dĩ khẽ rên lên, không chịu nổi mà cong lưng lên.

Hắn vòng tay ôm lấy tấm lưng Lục Thanh Chi, trong lòng thầm mắng mình thật kém sang, gạt hết thể diện qua một bên để bị đâm đã đành, lại còn cầu cứu viện trợ giúp người ta, mẹ kiếp, sống hai mươi mấy năm trên đời chưa từng gặp chuyện mất mặt như vậy.

Mãi mê nghĩ đi nghĩ lại, Lê Thanh Dĩ đỏ cả mắt, hắn ra sức nhắm chặt mắt lại, cắn vào bả vai Lục Thanh Chi một cái, nhưng rốt cuộc là vẫn không dám dùng hết sức, đến chút dấu nhỏ cũng không hề lưu lại.

2. Chương 2

Lâm Tê Trì bị công ty giải trí thu mua.

Lục Thanh Chi không hiểu thu mua là như thế nào, Lâm Tê Trì nói với cậu, thu mua tức là có thêm một sếp nữa, thấy cậu vẫn đây về mơ màng chưa hiểu, Lâm Tê Trì bật cười, xoa xoa đầu Lục Thanh Chi, vỗ về: “Đừng nghĩ nhiều, thêm một sếp hay bớt một sếp cũng không ảnh hưởng gì tới chúng ta.”

Lục Thanh Chi khẽ gạt đầu.

Người quản lý ở bên cạnh nghe thấy, liền nói: “Sếp to sếp nhỏ cái gì, hắn tên là Dư Tấn, A Trì, hai người chẳng phải từng ăn cơm cùng anh ta rồi à? Chính cái lần trước ấy, hơn một tuần trước thì phải, bữa ăn cùng Tê tổng ấy.”

“Lần trước?”

Lâm Tê Trì sững sờ, thế rồi sắc mặt lộ vẻ khó chịu.

Thực ra lần đó là bữa cơm thết đãi của phía đầu tư, nói là ăn cơm, song thường thì cuối cùng sẽ dắt nhau tới khách sạn “ăn” tới tận sáng sớm hôm sau. Lâm Tê Trì trước giờ là kiểu người không thể làm chuyện như vậy, nên không chịu nổi mấy chuyện vốn là tốt mà trở nên xằng bậy, nhìn cũng không thuận mắt bọn họ giả thanh cao nên đã liều mạng uống rượu. Hắn uống cũng mấy cốc rồi, may là có Lục Thanh Chi, cậu gọi người đưa Lâm Tê Trì về nhà.

Nghĩ tới đây, Lâm Tê Trì bất giác nhíu mày lại.

Lục Thanh Chi méo xệch đầu, ra chiều đăm chiêu suy nghĩ.

Một lát sau, khi người quản lý đi trước rồi, Lâm Tê Trì bèn hỏi Lục Thanh Chi: “Buổi tối đó cậu đi đâu? Sao người đưa tôi về lại không phải cậu?”

“Anh Trì, anh quên là hôm đó em cũng uống rượu à? Làm sao lái xe được.” Lục Thanh Chi cười cười.

Lâm Tê Trì quan sát, trông thấy bộ dạng thản nhiên của cậu nên không hỏi nhiều nữa.

Chiều đó công ty chẳng biết gặp chuyện rồi ren gì, mà quản lý nói với Lâm Tê Trì: “Dư tiên sinh sắp tới rồi.” Giọng điệu đầy vẻ thăng thốt.

Lâm Tê Trì khẽ nheo đuôi mắt, khẽ cảm thán một tiếng, rồi bảo: “Anh kích động vậy làm gì chứ?”

“Dư tiên sinh vẫn còn độc thân, 30 tuổi mà xuất chúng như vậy quả vẫn là trẻ, sự nghiệp lại thành đạt, chắc cũng có không biết bao nhiêu chàng trai cô gái muốn với tới!”

“Ừ hứ.”

Anh quản lý chỉ hận sắt mài mà chẳng thành kim: “Lâm Tê Trì, cậu ừ cái gì mà ừ, rốt cuộc có muốn nổi tiếng không hả?”

Nghe tới đây, Lục Thanh Chi cũng quay đầu nhìn sang.

“Muốn.”

Lâm Tê Trì chắc nịch.

“Nhưng, tôi ghét hấn.”

Lục Thanh Chi vốn dĩ chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo, nhưng trong giới showbiz hỗn loạn này, ít nhiều cũng có thể hiểu được thâm ý của anh quản lí.

Cậu hỏi: “Dư tiên sinh muốn ai nổi thì người đó nổi sao, hấn lơi hại vậy cơ à.”

“Phí lời!”

Anh quản lí ngậy ngốc nhìn hấn.

Lục Thanh Chi âm thầm ghi nhớ.

Chiều hôm ấy, Dư Tẩn đến thị sát, trong khi thực tế lại là, hấn chỉ ghé vào tầng 7 chỗ của Lâm Tê Trì.

Song, phàm là các ngôi sao lớn nhỏ đúng lúc rảnh rồi nghe tin này đều nhanh chóng quay về, ai nấy đều ăn mặc rất chỉnh chu, dốc sức thể hiện bản thân, Lâm Tê Trì cũng bị anh quản lí kéo đi tạo quan hệ, riêng có Lục Thanh Chi không đến, cậu bạn đi mua cà phê cho Lâm Tê Trì.

Lục Thanh Chi cố ý đi vòng vèo một lúc, khi quay về thì đúng lúc tan cuộc, cậu đứng ở cửa nghĩ một hồi, xoay người đi về hướng đường dẫn từ hầm đậu xe lên văn phòng công ty.

Tiếng bước chân của Lục Thanh Chi càng trở nên vang vọng trong không gian tĩnh mịch, hấn sờ cốc cà phê, đã hơi nguội rồi, bước chân bất giác trở nên vội vã, vừa lúc đi qua chỗ ngoặt khuất thì đâm sầm vào một người.

“Xin, xin lỗi ——!”

Lục Thanh Chi phanh gấp xe, phản ứng đầu tiên là giữ chặt cốc cà phê, giấy tiếp theo cổ tay đã bị nắm chặt.

“Là anh.”

Người đó ăn mặc chỉnh tề, âu phục là lượt, khuy cổ áo, cổ tay đều được đính hết sức cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt tuấn tú thâm trầm vô cảm, toát lên vẻ cứng cõi lạnh lùng, đôi mắt đen láy như hấp thụ hết mọi tia sáng, không lộ ra bất cứ biểu cảm nào.

Lục Thanh Chi ngẩng đầu nhìn hấn, gương đôi mắt tròn xoe kinh ngạc, sau đó bỗng chợt dạ rồi vội thu tầm mắt lại, thấp giọng gọi một tiếng Dư tiên sinh.

Dư Tẩn khẽ nhăn mặt: “Sợ tôi vậy cơ à?”

Hấn dồn Lục Thanh Chi vào tường, một tay dịu dàng nâng cằm, áp thân hình cao lớn của hấn khiến người ta muốn nghẹt thở, một cách đầy nam tính quyến rũ.

“Hôm đó ở trên giường, em đâu có vậy.”

Lục Thanh Chi khổ sở duỗi cánh tay xuống, tránh để cà phê bị đụng vào sẽ đổ ra, cậu lí nhí: “Hôm đó, hôm đó là hiểu lầm...”

“Tôi để lại danh thiếp cá nhân cho em rồi, để em gọi cho tôi, nhưng em đã không.”

“...”

“Danh thiếp đâu?”

Thấy Lục Thanh Chi á khẩu,, Dư Tẩn chẳng nói gì thêm, lập tức bắt đầu sờ mó người cậu, vạt áo sơ mi bị xé tung ra, bàn tay thô ráp lạnh lẽo kề bên eo, Lục Thanh Chi hoảng loạn giữ chặt tay hấn: “Tôi, anh nghe tôi nói —— Dư tiên, Dư tiên sinh —— Đừng như vậy mà...”

Một tay cậu giãy giụa nhưng rất nhanh sau lại bị giữ lại, Dư Tẩn lúc này mới chú ý tới tay kia của Lục Thanh Chi đang nâng cốc cà phê, đến tình cảnh này rồi mà cậu vẫn nắm chặt, chưa hề buông ra.

Dư Tẫn hỏi, thanh âm trở nên âm trầm: “Mua cho ai?”

Lục Thanh Chi mím môi làm thinh, Dư Tẫn liền áp chặt thân cậu, bộ hạ cương cứng, cho dù đã cách hai lớp quần, ấy thế mà vẫn cảm nhận được độ nóng rực, bền mạnh dạn đẩy của mình vào Lục Thanh Chi.

“Là Lâm Tê Trì?”

Lục Thanh Chi khẽ chớp mắt, Dư Tẫn cười nhạt một tiếng, giơ tay hất đổ cà phê xuống đất.

Lục Thanh Chi mới trước đó còn tỏ vẻ yếu đuối dễ bắt nạt thì ngay sau đó đã quay sang nhìn bằng đôi mắt đàng đàng sát khí: “Hừ! Sao anh —— hả....?”

Dư Tẫn nghe vậy liền làm càn, hất đẩy Lục Thanh Chi vào sát tường, vồ lấy chiếm lĩnh thân thể kia, vừa thở dốc vừa đều đặn liếm mát. Dư vị ngọt ngào ấy khiến người ta mê mẩn, giống như cái đêm lên nằm giường ấy.

Hôm đó mấy người bạn tổ chức một bữa, nói là phải mời mấy minh tinh tới góp vui, Dư Tẫn nhắm mắt đồng ý, suốt cả bữa cơm không vừa ý một thứ gì, ấy vậy mà tới lúc sắp tàn tiệc một tên trợ lý nhỏ tới đón người lại lọt vào mắt xanh của hắn.

Mấy ông bạn quý tha ma bắt của hắn đều có người mình nhìn trúng cả, cũng có người nhìn trúng Lâm Tê Trì, lời người ta đi uống tăng hai, Dư Tẫn tay nâng ly rượu, xem Lục Thanh Chi đi theo làm cứu cánh giúp Lâm Tê Trì đỡ rượu, đến cuối cùng vẫn cố lết ra ngoài, gọi điện kêu người tới đón Lâm Tê Trì về.

Mấy người bạn thấy hắn mắt nhìn đăm đăm, tự khắc cũng hiểu được vài phần, liền bày trò nói Lục Thanh Chi xáo trộn bầu không khí để Lâm Tê Trì phải ra mặt cáo lỗi, Dư Tẫn không nói không rằng lừa con người ta vào phòng...

Sau đó thì, được mây mưa một trận không biết trời đất.

Hôm sau nữa, Dư Tẫn tay chống eo, mắt nhìn khuôn mặt hồng hào quần trong chăn của Lục Thanh Chi mà chẳng thốt lên lời.

Mặc dù lần đầu nằm dưới khiến hắn có chút mất mặt, song cũng không thể phủ nhận, đêm qua thật sự phê không tưởng.

Nhất là lúc dùng phần sau vắn vắn Lục Thanh Chi, nghe tiếng cậu thút thút, khẽ run lên gọi tên hắn, khiến hắn đành chậm rãi lại chút chút.

...

Nói đi cũng phải nói lại, rõ ràng là muốn bị đâm, tại sao tới cuối cùng lại là hắn phải chủ động cơ chứ?

Chưa kể, chú thỏ trắng nhỏ này sao sau đó lại vừa khóc lại vừa nắn bóp hông hắn rồi ra sức đâm vào?

Nhớ tới đêm nồng cháy ấy, trong lòng Dư Tẫn không khỏi có phần xao động, hắn buông lỏng tay rồi thả người ra, còn Lục Thanh Chi thì thở lấy thở để, hoa cả mắt mũi, làm người nhiều năm như vậy cậu vẫn chưa quen kiểu hôn sâu này, tới mức như muốn dùng bình oxy vậy.

Dư Tẫn thả lỏng cánh tay ôm lấy thân thể mềm nhũn của Lục Thanh Chi vào lòng, khẽ hôn lên tai cậu, phả ra hơi thở ấm áp khiến Lục Thanh Chi không khỏi run lên. Tay phải của đối phương theo đó mà xoa xoa lồng ngực cậu, chỉ cách một lớp sơ mi mỏng manh, đôi tay ấm nóng vầy vò nhũ hoa, cậu khẽ rên một tiếng, rồi không nhịn được phải khom người lại.

Dư Tẫn đảo mắt liếc qua cốc cà phê rơi trên mặt đất, Lục Thanh Chi ngây người, như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên giăng co, “Thả ra —— Dư tiên —— Dư Tẫn!”

Cậu đẩy Dư Tẫn ra, chân tay luống cuống chỉnh lại sơ mi, như vừa bị ức hiếp đến thảm thương, vành mắt đỏ dần lên, mặt trắng bệch, lui sang bên cạnh, như chú mèo con vừa sợ hãi quá độ.

Về phần ứng không kịp của Lục Thanh Chi khiến Dư Tẫn đứng đờ người tại chỗ mà quên mất rằng đứa trẻ xuất thân đứng đắn kia vốn không giống những chàng trai cô gái trong giới showbiz hỗn loạn này, da mặt thì mỏng mà gan thì chuột nhất, e là đã bị dọa cho sợ rồi. Huống hồ —— hôm đó Lục Thanh Chi đứng là đã uống say, vốn là hắn tâm tư đen tối trước, giờ ngấm lại, sao có thể trách móc đối phương cơ chứ.

Hơn nữa...

Hôm đó dưới ánh đèn mờ ảo, còn chưa kịp nhìn cho kỹ, lúc này ở nơi đèn sáng mới cẩn thận nhìn lại, tướng mạo thanh tú dịu dàng vô cùng, e là còn chưa lớn lắm, vẫn là một đứa trẻ.

“Tôi ——”

Dư Tẫn tiến thêm một bước, thanh âm khàn khàn dường như không có ý tốt đẹp gì, hần ngược ngừng hắng giọng, liền thấy Lục Thanh Chi liên tục lùi về sau, như thể hần là hổ báo ăn thịt người vậy.

“Xin lỗi... Dư tiên sinh, thực lòng xin lỗi, tôi không có cố ý đâu.”

Lục Thanh Chi run rẩy nói, mắt đã ngấn lệ, muốn khóc chẳng được, đầy vẻ ảm ức đáng thương, đáng vẻ ấy khiến Dư Tẫn mang đầy cảm giác tội lỗi, dằn vặt mình vì đã lỡ mạng, bao nhiêu tuổi đầu rồi, sao còn so bì chuyện trên giường với một đứa trẻ.

“Tôi...”

Dư Tẫn mấp máy môi, tuyệt không biết nên nói gì mới phải, chỉ sợ thái độ không đúng dẫn lại dọa chú thỏ con kia chạy mất, đảo mắt xuống đất một hồi, hần gơ hai tay để thể hiện ý nguyện hòa bình, lịch sự lui lại một bước, dò hỏi: “Hay là... để tôi lái xe đưa em đi mua cốc cà phê mới nhé?”

Lục Thanh Chi liếc nhìn cả phê chảy trên sàn nhà, lại quay sang nhìn hần, cắn môi suy ngẫm rất lâu, cứ như vừa trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng mãnh liệt vậy, mãi lâu sau mới do dự gật nhẹ đầu, “Cũng, cũng được, không thì anh Trì lại phải đợi lâu.” Nói xong lại ngắt lại giấy lát, ảm ức bừa bãi một cái, “Vậy anh, anh không tức giận chứ?”

“...”

Dư Tẫn bất đắc dĩ đáp lại: “Không hề.”

Nếu thực sự tức giận, vậy sau đêm đó hần sẽ tới làm một trận nữa, chứ không phải không biết làm sao, chỉ để lại tấm danh thiếp rồi chuồn mất.

“Em qua đây.”

Dư Tẫn chìa tay ra, giữa họ ngăn cách một cốc cà phê, khi này Lục Thanh Chi hoảng loạn lùi về sau đã giẫm lên suýt trượt, nên sợ cậu ta té ra đó.

Lục Thanh Chi rút lại, Dư Tẫn không khỏi có chút tức giận, nhưng không chờ hần lên tiếng, Lục Thanh Chi chủ động bước về phía trước một bước nhỏ, đặt tay vào lòng bàn tay hần.

Dư Tẫn ngây người, Lục Thanh Chi đã bước tới nắm lấy tay hần.

Dư Tẫn đỡ cậu đứng vững, nhưng không hề buông tay, thấy Lục Thanh Chi cúi đầu nhìn sàn nhà, bèn hỏi, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Chân tôi đủ dài,” Lục Thanh Chi dọ một hồi, “Thú thật là không cần đỡ tôi bước qua.”

“...”

Dư Tẫn nhướn mày, “Phải là rất dài mới đúng, vừa trắng vừa thẳng, chỗ đùi còn có vết bớt màu đỏ.”

“...Anh, anh im đi!”

Ý tứ ám muội đầy vẻ trêu chọc khiến Lục Thanh Chi thẹn mặt ra, nhanh chóng rút tay, lùi ra xa.

Dư Tẫn không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Đứng ở chỗ hần không nhìn thấy, Lục Thanh Chi cau ngón tay, âm thầm đắc ý, tốt lắm, lại thêm một bé.

Dư Tẫn không giống như Lê Thanh Dã trẻ trung mãnh liệt, hần từng trải, sức quyến rũ lão luyện mà người đàn ông với sự nghiệp thành đạt tỏa ra hấp dẫn hơn nhiều so với đại thiếu gia chưa biết mùi đời thống khổ miệng còn hơi sữa, và cũng thú vị hơn nhiều.

Lục Thanh Chi liếm liếm bờ môi, eigoo, hy vọng niềm vui thú này có thể kéo dài lâu chút.

3. Chương 3

Mua xong cà phê, Lục Thanh Chi được Dư Tấn đưa về công ty. Lục Thanh Chi toan nói cảm ơn rồi định xuống xe, thì Dư Tấn cũng tắt máy, rút chìa khóa và nói: “Tôi cùng em lên đó”.

“Dạ?”

Lục Thanh Chi sững sờ, sau đó liên tục xua tay, “Không không không không cần đâu, anh, anh bận nhiều việc, tôi _____”

Cậu còn chưa dứt câu, Dư Tấn đã xuống xe rồi, còn chạy qua giúp cậu mở cửa.

Lục Thanh Chi hết cách, chỉ có thể cùng Dư Tấn đi lên.

Sự xuất hiện của Dư Tấn một lần nữa gây xôn xao không nhỏ. Lúc Lục Thanh Chi quay lại phòng nghỉ của Lâm Tê Trì, hắn đang mặc áo khoác ra ngoài, ngẩng đầu lên thấy cậu cùng về với Dư Tấn liền vô cùng tức giận, hùng hổ xông lên lôi Lục Thanh Chi lại, thẳng mặt khiển trách: “Cậu chạy đi đâu vậy?! Không trả lời tin nhắn cũng chẳng nghe điện thoại, mua một cốc cà phê thôi mà tốn thời gian như thế à?! Cậu như vậy sau này ai còn dám mời cậu làm trợ lý, cậu muốn tôi sốt ruột đến chết à _____”

Lục Thanh Chi không phản bác cũng không tức giận, đứng im nghe giáo huấn. Cà phê được cậu ôm trong ngực vì sợ bị nguội. Bộ dáng ngoan ngoãn thuận theo của cậu khiến Dư Tấn nhú mày, không kìm được mở miệng: “Lâm tiên sinh.”

“Dư tổng.”

Lâm Tê Trì giả bộ cười cười nhìn hắn.

“Chú ý thái độ của cậu,” Dư Tấn hất cằm, vẻ mặt lạnh lùng ánh lên mấy phần ngạo mạn, tự phụ, “Thanh Chi là trợ lý chứ không phải người hầu của cậu.”

“Anh biết là tốt rồi.” Lâm Tê Trì cười giả lả: “Thanh Chi là trợ lý của tôi, không có quan hệ gì với anh!” Hai chữ “quan hệ” hắn nói to hẳn, gần như gầm nhẹ ra tiếng.

Lục Thanh Chi bị Lâm Tê Trì kéo ra phía sau lưng như muốn bảo vệ, cậu biết anh đang lo lắng, ngón tay anh lạnh lẽo, thậm chí còn run nhẹ.

Dư Tấn cười nhạo một tiếng, dường như rất xem thường thái độ cứng rắn của anh.

“Lâm tiên sinh, đừng nói là Thanh Chi, dù có là cậu thì công thành danh toại hay thân bại danh liệt chẳng qua cũng chỉ nhờ một câu nói của tôi mà thôi.”

Lâm Tê Trì thở gấp. Thấy hai người sắp sửa đối chọi gay gắt, Lục Thanh Chi vội vàng tiến lên giảng hòa: “Anh Trì, không có chuyện gì đâu, bọn em gặp nhau trên đường nên có dừng lại hàn huyên đôi ba câu, bất cẩn trễ nải thời gian, anh không cần lo lắng quá vậy đâu.”

Cả người Lâm Tê Trì căng thẳng, hung dữ hỏi cậu: “Thế sao không trả lời tin nhắn của tôi, cũng không nghe điện thoại?”

“Điện thoại sao? Ặc _____”

Lục Thanh Chi tìm kiếm các túi, chẳng có gì cả.

Dư Tấn đột nhiên nở nụ cười, móc từ túi vest trong ra một chiếc điện thoại đưa cho cậu: “Ở đây.”

Lục Thanh Chi mơ màng nhận lấy, điện thoại còn vương hơi ấm trên người đối phương, cậu hoàn toàn không biết điện thoại biến mất từ lúc nào.

Dư Tấn cũng không có ý định giải thích, chỉ nói: “Bên trong có lưu số của tôi, đừng quên nữa nhé.” Nói xong bèn xoay người rời đi.

Lâm Tê Trì tức đến độ mắt trắng dã, kéo Lục Thanh Chi ra hỏi một tràng. Lục Thanh Chi phải tốn rất nhiều công sức mới khiến anh yên lòng.

Đợi tới lúc rảnh rỗi, Lục Thanh Chi liền gửi tin nhắn cho Dư Tẫn.

“Xin lỗi, Dư tiên sinh.”

Dư Tẫn ngay lập tức nhấn lại.

“Xin lỗi cho em hay cho cậu ta.”

“Cả hai ạ. Dư tiên sinh, tính cách anh Trì thẳng thắn có gì nói nấy, vô cùng xin lỗi anh. Bình thường anh ấy không như thế, ban nãy sốt ruột quá nên mới vậy. Tôi xin lỗi, tất cả đều do tôi, tôi thay anh ấy xin lỗi anh.”

Tin nhắn lần này gửi đi, Dư Tẫn phải qua một lúc lâu mới trả lời. Tin nhắn chỉ vồn vện ba chữ cứng rắn.

“Không cần thiết.”

Gửi xong tin nhắn, Dư Tẫn ném điện thoại qua một bên. Hắn nhớ dáng vẻ dè dặt, xa cách của Lục Thanh Chi đối với hắn, nhưng lại vô cùng dịu dàng, nghe lời khi ở bên Lâm Tê Trì, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bực.

Một lúc sau, điện thoại di động rơi trên mặt đất rung lên.

Dư Tẫn liếc nhìn màn hình, quả nhiên là Lục Thanh Chi gọi tới. Hắn tựa lưng vào ghế nhìn chằm chằm màn hình, nhìn từng cuộc trò chuyện vì không ai nghe máy mà buộc phải ngắt kết nối sau đó lại lần nữa vang lên.

Hồi lâu sau, hắn khụ một tiếng, chưa bao giờ hắn thấy bản thân giống hệt đứa trẻ không biết suy nghĩ như thời khắc này. Hắn vừa chán ghét chính mình vừa cong người nhặt điện thoại lên nghe.

“Có chuyện gì.”

“Dư tiên sinh, tôi là Lục Thanh Chi, cái đó _____”

“Nếu em muốn nói xin lỗi nữa thì miễn đi.”

“...”

Đầu bên kia im lặng.

Dư Tẫn rử mắt, hỏi: “Em thích cậu ta?”

“... Không có.”

Giọng nói của Lục Thanh Chi ảm áp, rất dễ nghe giống hệt như con người cậu, dịu dàng, yên tĩnh.

“Em rất quan tâm đến cậu ta.”

“Em là trợ lý của anh Trì, đương nhiên _____”

“Quản lí của cậu ta còn chưa tới xin lỗi, để một trợ lí nhỏ nhỏ như em tìm tôi đánh trận đầu?” Dư Tẫn giễu cợt.

Lục Thanh Chi tựa hồ có chút bối rối, lại có chút lo lắng, cậu nói: “Chuyện này... anh, anh đại nhân đại lượng, đừng tính toán với anh Trì, anh ấy không cố ý đâu.”

“Không.” Dư Tẫn bình tĩnh nói, “Xin lỗi, con người tôi rất hẹp hòi.”

“Em muốn tôi không tính toán cũng được.” Dư Tẫn híp mắt, cong ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, “11 rưỡi đêm nay đến nhà tìm tôi, Lục Thanh Chi, em có biết điều này có nghĩa là gì không?” Nói rồi hắn liền cúp máy.

Dư Tẫn biết Lục Thanh Chi nhất định sẽ tới. Cậu chàng trợ lý nhỏ này vẫn luôn như vậy, Lâm Tê Trì sai đâu đánh đó, cho dù có phải nhảy vào hồ lửa cũng không chút do dự.

Một trợ lí có thể làm đến mức này, nói không yêu thích, ai mà tin chứ?

Dư Tẫn hứng thú cười một tiếng, đôi mắt đen thâm sâu không thấy đáy.

4. Chương 4

11 rưỡi đêm. Lục Thanh Chi nhấn chuông nhà Dư Tẫn.

Dư Tẫn đang uống rượu nghe thấy liền ra mở cửa, nhìn thấy người tới là cậu, bèn một tay kéo người ta vào trong. Dư Tẫn đóng cửa lại, áp sát Lục Thanh Chi vào cánh cửa, nâng nhẹ mũi cằm rồi đẩy thứ rượu ngọt ngào ấy vào trong miệng cậu.

Lục Thanh Chi không kịp đề phòng, bất ngờ tới mức bị sặc một hồi, chỉ nuốt xuống một ngụm nhỏ. Chút rượu đỏ còn lại từ khóe miệng cậu tràn ra, thuận theo cổ luồn vào trong áo, lại bị Dư Tẫn ra sức liếm sạch.

Lục Thanh Chi tan làm liền về nhà tắm rửa sạch sẽ, mặc chiếc áo phong có in hình chú khủng long nhỏ. Kiểu này vốn không cần thêm áo lót nhờ thế Dư Tẫn có thể dễ dàng cởi ra. Hắn dùng miệng cuốn lấy vạt áo Lục Thanh Chi đẩy lên tận ngực. Ngay lập tức, Lục Thanh Chi cảm giác được điểm mẫn cảm trên ngực mình bị người ta ngậm vào trong miệng rồi mút lấy mút để. Cậu khẽ run lên, muốn khom người tránh né, lại bị Dư Tẫn cắn nhẹ, đầu lưỡi uốn lượn trên đầu. Cảm giác nhói nhói xen lẫn tê dại từ ngực lan tỏa khiến Lục Thanh Chi không kìm được bật ra tiếng rên nhẹ.

Dư Tẫn dường như đã lập tức cương lên, thô lỗ xé rách áo sơ mi, áp Lục Thanh Chi xuống đất.

Lục Thanh Chi ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người Dư Tẫn, xem ra hẳn tự mình nghĩ nhiều, lại chịu đã kích không nhỏ nên bây giờ mới thành ra “đói khát” như vậy.

Lục Thanh Chi nhắm mắt, không nói lời nào cũng không phản kháng, để mặc Dư Tẫn ở trên người vừa hôn vừa cắn, hai tay túm chặt tấm thảm lông cừu dưới lưng.

Sau khi quần bị cởi ra, động tác của Dư Tẫn chợt dừng lại.

Lục Thanh Chi mở mắt ra nhìn, phát hiện Dư Tẫn đang nhìn chằm chằm người không có phản ứng nằm bên dưới.

Lục Thanh Chi có chút ngượng ngùng khép hai chân lại, nhưng rất nhanh lại bị Dư Tẫn tách ra, quần lót cũng bị cởi luôn xuống.

Dư Tẫn nắm cự vật vừa to vừa dài còn đang ngủ đông kia trong lòng bàn tay, quy đầu hơi nhô lên, có màu phấn nộn, xem ra chưa dùng được mấy lần.

“Đứng trước Lâm Tê Trì, nó nhất định sẽ không như vậy đúng chứ.”

Lục Thanh Chi lúng túng dơ tay lên che mặt, bản thân người này không trong sáng đã đành, sao lại còn nghĩ cậu cũng không trong sáng đến mức độ đó? Chuyện báo ân nghiêm chỉnh bị Dư Tẫn nói cứ như cậu thấy sắc liền nảy sinh lòng tham vậy.

Dư Tẫn cười một tiếng ngẩn ngui, lại bị bộ dạng kháng cự trong im lặng của cậu chọc giận, kéo hai tay cậu ra, lạnh lùng nói: “Em mở mắt to ra nhìn xem tôi là ai!”. Sau đó phủ toàn thân xuống, đem dương vật của Lục Thanh Chi ngậm vào trong miệng.

Nếu nói vừa rồi còn có thể nhẫn nhịn không cứng lên, nhưng nếu ngay cả được BJ mà vẫn không cương nổi thì người đó chắc chắn có vấn đề về sinh lý.

Dư Tẫn lần đầu BJ cho người khác, vật kia ở trong miệng một lúc đã phồng to lên. Hắn cố gắng không để răng chạm vào vật đó đã khó tới cực hạn rồi, gò má bị chống đỡ đến mức nhô lên, đầu lưỡi chỉ có thể vụng về liếm láp quy đầu.

“A...”

Lục Thanh Chi rên lên, hàng trăm năm qua trong đám bạn tình của cậu kỹ thuật BJ của Dư Tẩn không phải loại giỏi, cậu không khỏi âm thầm ghét bỏ, muốn đẩy người ra: "Ừm... buông, buông ra... Dư tiên... a... Dư tiên sinh... ư... tôi không muốn... không..."

Cậu thuận theo điều chỉnh giọng điệu, khiến âm thanh vừa mang theo chút đáng thương vừa dè dặt nên run rẩy bất lực cùng tiếng khóc nghẹn ngào.

Dư Tẩn tưởng cậu muốn đổi ý, ngồi thẳng người lên, từ trên cao nhìn xuống, ngay sau đó hắn liền nghe thấy bản thân y hết ác ma nói chuyện với đứa trẻ ngây thơ dưới thân: "Thế nào, có phải em muốn Lâm Tê Trì bị flop?"

Dư Tẩn giữ chặt hai tay Lục Thanh Chi, nhìn mắt cậu từ mờ mịt biến thành một mảnh tỉnh mịch, có chút run rẩy, khóe mắt ướt ướt, không biết do lạnh hay sợ hãi.

"Xin lỗi... tôi chỉ..." – Lục Thanh Chi nhỏ giọng nói, buông lỏng thân thể căng thẳng: "Tôi... sau này tôi không thể nữa..."

Dư Tẩn trong lòng rối như tơ vò, Lục Thanh Chi thấy hắn không có phản ứng gì, trong lòng cực kỳ uất ức. Vừa nãy hắn ngồi dậy khiến răng chạm vào cái đó đau lắm đấy có biết không hả? Cậu nhẹ nhàng đẩy ra có tí thôi đã bắt đầu uy hiếp, vừa cậu mạnh vừa chẳng có tình thú gì cả.

Lục Thanh Chi nhẹ nhàng cử động cổ tay, Dư Tẩn vô thức thả lỏng cơ thể. Hắn hối hận rồi, không thể không thừa nhận, hắn muốn thân thiết với con thỏ trắng nhỏ này hơn một chút, nhưng... tuyệt đối không phải dùng cách này.

Làm kinh doanh nhiều năm, không ngờ bản thân cũng có lúc hồ đồ, làm việc lỗ mãng.

Ngay tại lúc Dư Tẩn muốn đứng dậy, thứ nhô lên giữa hông đang thẳng tắp chống đỡ bụng Lục Thanh Chi kia bị đối phương nhẹ nhàng nắm lấy.

Lục Thanh Chi cúi đầu nhìn chỗ đó của hắn, hàng mi vẫn còn ẩm nước, sau đó lại ngược mắt lên nhìn hắn, khe cau mày, bàn tay lên xuống vài lần, hỏi nhỏ bằng bộ dáng uất ức: "Là, là thế này phải không?"

Thanh âm của Lục Thanh Chi trầm bổng, lại vì nhiễm mùi tình dục mà trở nên ấm áp mềm mại khiêu gợi. Dư Tẩn dường như nghe được tiếng dây thần kinh trong đầu "phụt" một tiếng đứt đoạn.

Phòng khách không có gel bôi trơn, họ đành phải vào phòng ngủ.

Dư Tẩn cầm lọ thuốc bôi trơn do dự vài giây, hắn nhớ lại cảm giác đau đớn đêm đó khi lần đầu bị đâm vào, cuối cùng vẫn dùng ống nhựa mềm đâm đâm vào cúc hoa, tự mình chen lấn trong thành vách chật hẹp.

Chất lỏng lạnh lẽo dính dính kích thích thành ruột, khiến chân hắn mềm nhũn suýt chút nữa quỳ rạp xuống.

Chẳng ngờ, thân thể của hắn và Lục Thanh Chi cực kỳ phù hợp, cái thứ vừa thô vừa dài kia hết như mĩ vị nhân gian được hắn nuốt vào từng chút, từng chút một. Tuy cảm giác sưng lên vì được lấp đầy có chút khó chịu, nhưng tuyệt đối không khiến người ta chán ghét.

Lục Thanh Chi nhắm chặt hai mắt, hai tay không biết nên để vào đâu, chỉ có thể túm lấy ga giường. Dư Tẩn âm thầm hôn cậu, cùng cậu mười ngón tay đan vào nhau, đặt sang hai bên người, bên eo, rút ra nhấp vào cự vật.

Phía sau Dư Tẩn vừa khít vừa nóng rực, Lục Thanh Chi cắn môi nhịn không bật ra tiếng. Dư Tẩn thấy vậy bèn nắn môi cậu, khiến chúng không thể khép lại, tiếng rên rỉ đứt quãng vang lên, nước bọt chưa kịp nuốt cũng thuận theo khóe miệng chảy xuống, cực kỳ đậm mị.

Động tác của Dư Tẩn ngày càng mạnh mẽ, mỗi lần đều nâng cao người, chỉ miễn cưỡng ngậm lấy đỉnh quy đầu, sau đó lại trực tiếp ngồi thẳng xuống, cơ bắp ở đùi vẽ ra hình dáng tuyệt đẹp. Động thân lên xuống vài lần, Dư Tẩn liền quen đường quen lối, điều khiển toàn thân nhắm thẳng vào vùng nhạy cảm trong cơ thể, hậu huyệt hắn xoắn chặt mấy lần, vách tường nóng ướt hấp thụ chặt chẽ bộ hạ của Lục Thanh Chi.

"Ừm...chậm ____ Chậm một chút ____ a... Dư... ưm ____"

Dư Tẫn thở dốc, ở trên thực sự rất mệt, vừa động một chút đã thấy eo mỗi lưng đau, hắn nói bằng giọng khàn khàn: “Gọi tên tôi!”

Hai tay Lục Thanh Chi vô lực chống đỡ ngực Dư Tẫn, vừa khóc vừa rên đáp lời, cậu không thích làm tình kịch liệt quá mức. Đối với hồ yêu, có làm nhiều hơn nữa cũng không mệt, nhưng một khi tình dục bị khơi lên, người gặp họa là Dư Tẫn chứ không phải cậu.

Dư Tẫn học được rất nhanh, Lục Thanh Chi sắp không kìm nén nổi nữa, khó nhịn giữa cổ, dùng âm thanh mềm nhũn gọi hắn: “Dư... Dư Tẫn... a ____ chậm một chút... ưm... xin... ah... xin anh...”

Cậu nghe lời ngoan ngoãn làm theo, lại thấy bộ hạ dữ tợn của đối phương khẽ nẩy lên, tinh dịch trực tiếp bắn ra ngoài, thậm chí còn bắn lên cằm Lục Thanh Chi.

“...”

Mẹ kiếp, tí nữa có bị chơi đến khóc thì đừng trách tôi.

Trong màn đêm dài đằng đẵng này, Dư Tẫn cuối cùng cũng làm rõ tại sao đối phương có thể vừa khóc vừa đâm hắn rồi.

Hôm sau, lúc hắn tỉnh lại, Lục Thanh Chi đã đi.

Dư Tẫn cứng nhắc chống giường ngồi dậy, nơi đó truyền đến từng cơn đau, hắn chống đỡ một hồi lâu mới chậm rì rì khoác áo xuống lầu.

Bữa sáng Lục Thanh Chi làm sandwich và cà phê, Dư Tẫn sờ sờ cốc, vẫn còn nóng, chắc hắn mới đi không lâu.

Hắn day day trán, nhắc điện thoại gọi cho thư ký.

“Tiểu Viên, giúp tôi điều tra lịch trình của Lâm Tê Trì trong mấy ngày tới.”

5. Chương 5

Hai ngày sau Dư Tẫn gặp lại Lục Thanh Chi ở trường quay bộ phim điện ảnh mới Phùng Đạo.

Lục Thanh Chi cầm chai nước cùng một cây dù che nắng ở bên cạnh đợi Lâm Tê Trì đóng phim, ánh mắt sáng rực, đôi mắt đào hoa dịu dàng lấp lánh.

Dư Tẫn bỗng nổi chút ghen tuông.

Đúng lúc ấy có người nói chuyện với mình, Dư Tẫn liền vừa cố tình mà như vô ý nói to, liền thấy Lục Thanh Chi theo bản năng quay đầu nhìn về phía hắn.

Dư Tẫn và hắn chạm mắt nhau.

Lục Thanh Chi tay siết chặt bình nước khoáng, nghiêng đầu qua chỗ khác trốn tránh tầm mắt của hắn. Đừng nói tới chuyện chào hỏi, tới một nụ cười hay gật đầu xã giao cũng không có.

Dư Tẫn cơ hồ đã bị trêu tức, liền ra vẻ không quen biết hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Lục Thanh Chi quyết không thôi, nhìn thấy đối phương đứng bất an đứng ở chỗ cũ, sau đó có một cô gái tới nói chuyện với cậu ta, dường như kêu cậu ta đi làm gì đó, rồi nhận đồ trong tay cậu ta, Lục Thanh Chi gật gật đầu, xoay người bước đi.

Dư Tẫn lập tức bám theo.

Lục Thanh Chi tới phòng thay đồ lấy quần áo.

Đây là một căn phòng nhỏ, trên trần lủng lẳng những bóng đèn tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo, Lục Thanh Chi đang lấy quần áo, lại nghe thấy tiếng cánh cửa đằng sau bị đóng rầm một cái, hấn sợ hết hồn, vội quay lại, lập tức bị Dư Tẫn vừa ôm lấy eo vừa chặn trước môi.

“A —— Ừm...”

Nụ hôn của Dư Tẫn từ đầu tới cuối đều rất mãnh liệt, Lục Thanh Chi bị cuốn lấy đầu lưỡi và hôn thật sâu, cuống lưỡi bị uốn tới mức tê tê, hấn cố gắng đẩy người kia ra, song lại bị Dư Tẫn tóm lấy một cánh tay rồi vắt lên đỉnh đầu, hai người dính chặt nhau ở một góc, tấm áo sơ mi mùa xuân mỏng manh khiến nhũ hoa đã cứng dần lên của Dư Tẫn bắt đầu quấy rầy lồng ngực Lục Thanh Chi. Hấn mắt nhắm mắt mở, đổi tay khác giữ lấy tay của Lục Thanh Chi, tay còn lại bắt đầu sờ mó từ vạt áo sơ mi, xoa bóp lồng ngực cậu.

Lục Thanh Chi suy cho cùng cũng là một nam nhân, sao có thể để một người dùng một cánh tay để giữ lấy hai cánh tay mà không có cách nào thoát ra như vậy, cậu liền nhanh chóng đẩy hấn ra, hoảng loạn lùi về phía sau mấy bước đến sát tường. Hơi thở gấp gấp, đôi mắt ướt át đã ngăn nước, vô cùng gọi tình.

Dư Tẫn càng cương lên.

Cho dù phần sau của hấn vẫn còn đau.

“Dư, Dư tiên sinh...”

Dư Tẫn cười chế giễu: “Bây giờ lại quen tôi rồi?”

Lục Thanh Chi chỉnh lại cổ áo lui vào một góc, dường như muốn oà khóc, “Xin lỗi, tôi, tôi... nhưng tôi phải làm việc rồi, anh, anh có thể ——”

“Không thể.”

Dư Tẫn tiến lên một bước, hấn nhớ tới ánh mắt nhìn Lâm Tê Trì khi này của Lục Thanh Chi, không nén được hỏi: “Hôm đó em đến tìm tôi, Lâm Tê Trì có biết không?”

“Gì, gì cơ?”

“Tối hôm đó.”

Lục Thanh Chi sững sờ, rồi lắc đầu.

“Tôi không nói với anh ấy, không cần thiết.”

Dư Tẫn cảm thấy con người này thật sự ngu xuẩn tới hết thuốc chữa rồi.

Hấn đang định nói gì đó, thì bên ngoài bỗng vọng tới tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, là tiếng cô gái ban nãy tới kêu Lục Thanh Chi đi lấy đồ và một chàng trai.

Lục Thanh Chi vội đứng phắt dậy định ra ngoài, lại thấy Dư Tẫn cười nhạt, mới nhớ tới tình cảnh họ lúc này – hai người đàn ông chen chúc trong căn phòng nhỏ, quần áo xộc xệch, nếu để người ngoài biết ——

Tiếng bước chân ngày càng gần, Lục Thanh Chi không dám nói tiếp nữa, nhìn Dư Tẫn cầu cứu.

Dư Tẫn vươn tay tắt đèn đi.

Đột nhiên tối bùng khiến Lục Thanh Chi có chút không thích ứng được mà chớp chớp mắt, lập tức bị Dư Tẫn khê đẩy vào tường ôm hôn.

Động tác lần này vô cùng dịu dàng, Lục Thanh Chi không dám phát ra tiếng, Dư Tẫn liếm láp môi dưới của cậu, hai tay luồn theo quần áo sờ vào trong.

Vùng nhạy cảm của Lục Thanh Chi chính là phần eo và lồng ngực, đột nhiên bị nhéo cậu đã suýt không kìm được mà cắn đầu lưỡi Dư Tẫn, liền quay đầu tránh ra.

Dư Tẫn cởi áo sơ mi Lục Thanh Chi, lộ ra làn da trắng nõn, hai bên lồng ngực săn chắc hồng hào càng dễ khiến người ta nảy sinh cảm giác yêu chiều, Dư Tẫn dùng đầu lưỡi kích thích, lập tức có cảm giác Lục Thanh Chi đang run lên, hấn không kìm được khiến ý cười sâu thêm, đồng thời uốn đầu lưỡi ngậm nhũ hoa kia vào miệng.

“Hừm ——”

Lục Thanh Chi không nén được bật ra tiếng rên rỉ, rồi lại nhanh chóng cắn môi kìm lại, bởi ngoài cửa vọng vào tiếng của cô gái phụ trách đạo cụ.

“Hãy, rõ ràng tôi gọi Lục Thanh Chi đi lấy rồi, mà người lại chạy đi đâu rồi không biết?”

Lục Thanh Chi đứng im như phỗng, Dư Tẫn hét liêm láp chỗ này lại cắn sang chỗ khác, ra sức cọ xát từng milimét, gia tăng khoái cảm, Lục Thanh Chi đau đến phải cong lưng lên, đáy mắt đã ngấn nước chực khóc.

“Bỏ đi, vậy chúng ta tự lấy.”

Ngay lập tức, chốt cửa bị lay.

Lúc đi vào Dư Tẫn đã khóa cửa lại, nên hắn không hề nao núng, ung dung cởi quần Lục Thanh Chi xuống, cách chỗ đó của cậu một lớp đồ lót, áp sát rồi nhẹ nhàng liếm mát.

“Ngọa tào, sao cửa lại khóa? Hồng rồi à?”

“Không phải chứ?”

Chốt cửa lại bị lung lay mạnh mẽ.

Lục Thanh Chi vừa căng thẳng vừa sợ sệt, Dư Tẫn cởi quần lót ngậm lấy dương vật cậu, vừa ngẩng đầu nhìn hắn, tiểu hài nhi cắn chặt môi không để bật ra tiếng một cách đầy tội nghiệp, gương hai mắt tròn xoe, hai tay đặt trên vai hắn, vừa giống như muốn đẩy ra lại vừa như đang phối hợp.

“Đèn tối thế này, chắc không có ai đâu, khả năng là hồng rồi, gọi thợ tới sửa thôi.”

Dư Tẫn ngậm vào nhả ra một hồi, hai tay vuốt ve đùi Lục Thanh Chi, cái thứ đang trong miệng kia cương lên rất nhanh, thẳng thừng đâm vào, xem ra tình cảnh éo le cũng có cái tốt của nó.

“Hãy, vậy Thanh Chi đi đâu rồi, kì lạ thật, cậu bé này ——”

“Ồ ờ ờ!” Chàng trai kia nói, giọng điệu có chút gấp gáp, “Đừng lo chuyện quần áo nữa, cô mau vào nhóm wechat mà xem đi, anh Trì đóng phim bị thương rồi! Mau đi thôi, mọi người đều muốn nổ tung rồi!”

“Mẹ kiếp, mau đi thôi.”

Lục Thanh Chi trợn to hai mắt, muốn đứng dậy, Dư Tẫn bắt hắn đè lên bấp đùi cậu, nặng nề mút một hơi, ra sức nuốt vào, khiến cho quy đầu vừa to vừa thô kia chiếm lĩnh cả cổ họng.

Lại nhớ tới trong phim heo, thì ra chính là dạy như thế.

“Ừm... A...”

Lục Thanh Chi không kìm được bật ra tiếng rên rỉ, may mà người bên ngoài đã đi xa rồi.

“Dư tiên sinh —— thả ra... Ừm... Anh, anh Trì bị thương rồi... Hự...”

Dư Tẫn nổi giận, nặng nề hít thở, mánh khoe học mãi mới được một lần nữa về con số 0, cảm giác vừa đau vừa thoải mái khiến Lục Thanh Chi không nén được bật ra tiếng thút thít.

“Buông... Ừm... Dư Tẫn.... A... cầu xin anh.... Tôi thực sự ——Hự... Ừm... Anh Trì...”

Lục Thanh Chi dường như cứ khóc xong là bộc phát vậy, sau đó bắn đầy mặt Dư Tẫn.

Thứ chất lỏng kia cũng chẳng có gì quá tanh, Dư Tẫn thậm chí còn vô thức liếm láp khoe miệng nơi có một giọt tinh dịch chực trào ra, sau khi ý thức được bản thân đang làm gì liền vội lấy khăn giấy lau khô, ngẩng đầu thấy Lục Thanh Chi giàn giụa nước mắt, bờ môi tựa như cánh hoa nở trở nên trắng bệch, im lặng không nói, còn bị cắn tới nhọt nhọt một vùng, nhìn đặc biệt thảm thương.

So với lớp quần áo xộc xệch của Lục Thanh Chi, Dư Tẫn chỉ bị bắn lên một vẩn coi như chính tề hơn người ta nhiều rồi.

Cũng càng giống mặt người dạ thú hơn.

Dư Tẩn thơm lên khoe mắt cậu, hàng mi dài tựa lông vũ run rẩy lướt qua bờ môi của hắn, kích thích làm ngứa ngáy trái tim hắn.

“Sao lại khóc đến mức này.”

Hắn nói giọng khàn khàn, giúp Lục Thanh Chi cài lại khuy áo, cài được một nửa mới phát hiện đầu vú trái có vết trầy, bèn nghĩ tới ban nãy không cẩn thận hơi quá sức, hắn nhẹ nhàng xoa, Lục Thanh Chi cố nghiêng người sang một bên né tránh, nức nở: “Không... Không muốn...”

Dư Tẩn từng điều tra cậu, biết cậu sợ đau, lúc này quả thực có chút hối hận, rõ ràng bình thường hắn biết rõ cậu chàng sợ đau, da mặt lại mỏng, chỉ có thể cứng chiều che chở, thế mà sao vừa nhìn thấy liền không kìm được, không làm cho người ta khóc thì không hả dạ.

Dư Tẩn thơm một cái lên chỗ đó, rồi tiếp tục giúp cậu cài khuy áo.

“Lục Thanh Chi, em nói em không thích Lâm Tê Trì, vậy thì, hãy ở bên tôi đi.”

Lúc Lục Thanh Chi chạy ra ngoài Lâm Tê Trì đã được thu xếp xong rồi, cậu hỏi tạp vụ ở đó, người đó nói lúc đang quay không biết từ đâu rất nhiều đá vụn rơi xuống, khiến Lâm Tê Trì bị thương, bây giờ đang phải khâu mấy mũi.

Lục Thanh Chi đứng lặng, cậu có phần tức giận.

Cậu xoay người, ánh mắt quét lên mỗi người trên hiện trường.

Giây tiếp theo, vai bỗng bị người ta quàng lấy, Lục Thanh Chi nhắm mắt chỉnh đốn lại tâm trạng, quay người phát hiện là Lê Thanh Dã.

“Thanh —— Cậu sao vậy, sao mắt lại đỏ thế này, khóc à?”

Lê Thanh Dã quỳnh lên, cũng không thềm để ý nhiều, lôi Lục Thanh Chi đi ra xe của mình.

Hắn lên chiếc xe SUV, vừa to vừa sáng sủa, Lê Thanh Dã thả rèm cửa xuống, để tài xế ở bên ngoài canh chừng, sau khi xếp sắp xong mới kéo Lục Thanh Chi ngồi xuống, sờ sờ mặt cậu, lại hôn lên mắt cậu, hỏi: “Tôi vừa tới tìm cậu, cô gái bên phụ trách đạo cụ kia nói cậu đi lấy đồ, đi tìm rồi mà không thấy, cậu chạy đi đâu? Cậu ——”

Lê Thanh Dã cứ dồn dập hỏi như vậy, rồi nhìn lên lại nhìn xuống cậu ta, bỗng tầm mắt dừng lại ở một điểm trên lồng ngực cậu.

Lục Thanh Chi cũng theo đó mà cúi đầu xuống, phát hiện do áo quá mỏng, nhũ hoa đang cứng khiến áo sơ mi cộm lên.

Lục Thanh Chi có chút không kiên nhẫn, cậu thực sự rất hiếm khi thiếu kiên nhẫn, song lúc này Lâm Tê Trì có chuyện, càng không thể để ý những thứ khác.

Lê Thanh Dã không nói thêm gì, lập tức cởi áo cậu ra, Lục Thanh Chi phản xạ có điều kiện trốn ra sau, nhưng đầu vú sưng đỏ tới bất thường kia vẫn bị lộ ra.

Lê Thanh Dã lập tức sa sầm mặt: “Ai làm?”

Lục Thanh Chi mím môi.

... Bỏ đi, cậu đổi ý rồi, kỹ thuật của Dư Tẩn quả tiến bộ không nhỏ, lúc này BJ còn làm nổi lên dục vọng trong cậu tới mức ngon lửa ấy giờ vẫn chưa tắt, vừa hay Lê Thanh Dã lại xuất hiện thật đúng lúc.

Cậu quay mặt đi, làm bộ rưng rưng muốn khóc.

“Thanh Dã...”

Cậu ta kéo kéo hắn rồi run rẩy khóc lóc, “Đau quá...”

“Fuck... Mẹ kiếp!”

Lê Thanh Dã giận tới mức muốn điên lên, hắn xoa xoa lồng ngực sưng đỏ đến mức nhũ hoa đã phồng to lên của Lục Thanh Chi, cảm thấy bản thân có thể nắm tay cùng Quan Vũ đi làm đèn giao thông rồi. Thấy cậu bé này ầm ỨC dựa dẫm hắn, Lê Thanh Dã cũng mơ hồ không rõ mình đau lòng nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn, nhìn Lục Thanh Chi buồn, hắn cũng không tiện hỏi thêm điều gì, chỉ ôm cậu vào lòng, khẽ hôn vỗ về lên gò má cậu.

“Ai làm, nói cho tôi biết.”

Lục Thanh Chi lắc lắc đầu, vùi mình vào lòng hắn.

Lê Thanh đã thấy bộ dạng ỷ lại này, vạt áo Lục Thanh Chi dán chặt vào hắn, hắn dường như cảm giác được hai điểm nhô lên kia đang quấy quả, không nén được để cho thú tính trỗi dậy.

Hắn sờ lên chỗ đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt leo quanh nhũ hoa mềm mềm ửng hồng.

“Vẫn còn đau?”

“Ừm...”

Lục Thanh Chi khẽ rên, “Ừm...đau...”

Âm thanh mềm nhũn như đang làm nũng, khiến bên dưới Lê Thanh Dã vốn đã cương lên rồi lại càng trưởng đến không dừng lại được.

Lục Thanh Chi cũng bắt đầu phản ứng, cậu ngồi dậy xoay người lại đẩy lúng túng, nhưng lại bị Lê Thanh Dã ôm chặt lấy eo.

Hắn nửa quỳ trên ghế, cong chân tách đùi Lục Thanh Chi, ám muội sờ soạng, lại trêu chọc: “Cũng không phải chưa từng thấy chưa từng sờ chưa từng ăn, sao phải ngại ngần gì với tôi nữa?”

Lê Thanh Dã cởi bỏ y phục của cả hai rồi tiến tới ngồi lên, quấy rầy phần dưới đang cương lên của Lục Thanh Chi, vừa cúi người hôn gáy cậu.

Hắn rất giỏi đạo đầu, Lục Thanh Chi thoải mái rên rỉ một tiếng, Lê Thanh Dã ôm lấy cậu, khẽ cắn tai cậu.

Nằm trên xe tuy không được thoải mái, nhưng đâm vào lại dễ hơn, Lê Thanh Dã nửa quỳ trên ghế Lục Thanh Chi đứng phía sau hắn giơ một chân về bên cạnh, tay bên kia lại thủ sẵn ở eo ra sức đâm vào.

Cậu tiến vào vừa nhanh vừa mãnh liệt, Lê Thanh Dã vừa muốn cố định cơ thể lại vừa không thể rên rỉ quá to, dần dần thành ra có chút nhịn không được, “Cậu... Chậm, chậm chút đi —— Ừ... ừm a....”

“Hả?”

Lục Thanh Chi ra sức đâm vào, đâm thẳng vào điểm G của hắn, trêu chọc đến mức Lê Thanh Dã kêu lên đầy dâm dăng, phê pha cuộn toàn bộ ngón chân lên, toàn bộ khí lực trong người như được trút hết ra, mọi cảm quan đều tụ tập ở cục hoa đang mở, tận hưởng mỗi lần nhấp vào và lên đỉnh. Hắn run người rũ rũ đầu, tránh không kịp nuốt giọt nước dãi nhỏ xuống ghê ngoi.

“Không thích sao?”

Lục Thanh Chi khẽ cười hỏi, hết sức hãm lại tốc độ, chớp thời cơ rút ra khỏi chỗ đó, toàn thân tê dại và rỗng tuếch khiến Lê Thanh Dã như muốn điên lên, hắn khát khao được cong mông nghênh tiếp cậu, “Không... A —— thích,... Ừm.... Đâm tôi đi... Ừm...Thanh Chi.... Mạnh một chút... A....”

Ồ, thật khó chiều mà.

Lục Thanh Chi bĩu môi.

Làm xong, Lê Thanh Dã đến đứng cũng không vững, Lục Thanh Chi phải đi thăm Lâm Tê Trì, Lê Thanh Dã run rẩy chân tay nói muốn đi cùng cậu, kết quả vừa xuống xe đã suýt thì ngã sấp mặt rồi.

Lục Thanh Chi đỡ lấy hắn, ngẩng đầu đã thấy Dư Tẫn đứng gần đó, mặt không biểu cảm nhìn ra đây.

Lục Thanh Chi chớp chớp đôi mắt đào hoa ướt nhẹp, làm toát lên vẻ vô cùng thoải mái đầy quyến rũ mê lệ sau khi vừa được yêu, nhìn Dư Tẫn tức giận đến mức như muốn cắn nát hàm răng, hai tay vô thức nắm chặt thành nắm đấm.

Lê Thanh Dã thấy phản ứng của Lục Thanh Chi có vẻ lạ, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Là hấn?!”

“... Chúng ta đi thôi, tôi không muốn dính líu gì với hấn nữa.”

Lục Thanh Chi kéo hấn đi, Lê Thanh Dã mím mím môi, lúc này còn có đoàn làm phim, cũng không phải thời cơ tốt để làm to chuyện lên, ngược lại còn rước thêm phiền phức cho Lục Thanh Chi, đành ngậm ngùi không nói thêm gì nữa, chỉ quay lại mạnh bạo lườm kẻ kia một cái.

Dư Tẫn nở một nụ cười đầy khiêu khích.

6. Chương 6

“Bạn em trẻ người nóng nảy ghê.”

Dư Tẫn đột nhiên gửi một tin nhắn Wechat.

Lục Thanh Chi sững sờ, nhìn tấm ảnh trước mặt vừa được gửi tới, là một chiếc xe Audi màu đen bị đập tới tấp thương.

“...”

Nói thật lòng, Lê Thanh Dã đi quấy rầy Dư Tẫn cũng nằm trong dự liệu của Lục Thanh Chi, nhưng kiểu hành vi này... cũng không khiến người ta bất ngờ là được rồi. Rốt cuộc thì Lê Thanh Dã cũng chỉ là anh chàng hơn hai mươi tuổi đầu, còn dựa dẫm gia đình, còn chưa thấy rõ được bản thân có bản lĩnh gì, nhưng lại được cái nhiều bạn bè, gia cảnh giàu có. Có thể người tình tương đều thấy được, điều kiện có tốt hơn cũng không phải nhờ bản lĩnh của hấn, chẳng qua chỉ là được gia đình bao bọc mà thôi, nên Lê Thanh Dã thật sự muốn bối lõng tìm vết, thực sự cũng chỉ có thể dùng loại thủ đoạn tầm thường như vậy.

Lục Thanh Chi vầy vò trán, không trả lời tin nhắn, cắt điện thoại đi.

Mấy bữa nay Lâm Tê Trì xin đoàn phim cho nghỉ để tham gia một chương trình thực tế tính chất như một chuyến du lịch, đương nhiên cũng không cần tới trợ lý, Lục Thanh Chi cũng tiện thể nghỉ ngơi vài ngày. Song trước giờ cuộc sống của cậu đều xoay theo Lâm Tê Trì, bây giờ vị ân nhân này vắng mặt, thành ra cậu lại chẳng biết nên làm gì, cứ ở công ty nhàn rỗi không làm gì tới giờ tan mới về.

Không ngờ, Dư Tẫn lại tới.

Hắn vào thẳng phòng tin tức của Lâm Tê Trì, lúc đó Lục Thanh Chi đang chuẩn bị đi, vừa mở cửa đã gặp phải hấn.

“Nói chuyện chút đi.”

Dư Tẫn nói, đi thẳng vào trong, Lục Thanh Chi chỉ có thể nhường đường cho hấn, bất đắc dĩ đóng cửa lại, quay người về phía hấn.

“Dư tiên sinh.”

Dư Tẫn ngồi trên sofa, Lục Thanh Chi đứng một bên, ra vẻ gượng gạo, lại vừa như có chút sợ hãi, không dám tới gần.

Dư Tẫn không chịu được liền cau mày, nhưng cũng không kêu cậu qua đó, chỉ hỏi: “Lê Thanh Dã có quan hệ gì với em?”

“...Bạn.”

Dư Tẩn nhíu mày lại, giọng đầy mỉa mai: “Bạn hay bạn trai?”

“...” Lục Thanh Chi hơi giận, “Liên quan gì tới anh?”

Dư Tẩn đứng dậy, hần cao hơn Lục Thanh Chi một chút, thân hình cũng không gầy gò như cậu, nhìn vào có chút khiến người khác ngột ngạt.

Lục Thanh Chi mím môi, dường như là nhớ ra hồi ức xấu xa gì đó, nghiêng đầu quay sang chỗ khác, tránh ánh mắt của hắn.

Dư Tẩn thấy cậu đỏ bừng vành tai, bất giác cười khế.

“Như vậy, là bạn trai?”

Tuy cười, song giọng điệu lạnh nhạt.

“Không phải!”

Lục Thanh Chi thẹn quá hóa giận.

Dư Tẩn híp mắt soi xét cậu, đứa trẻ này cũng thành thật, nếu như đúng, cũng không bắt buộc phải phủ nhận, cậu đã nói không phải, vậy có lẽ còn chưa tới mức độ đó, nhưng cho dù vậy... hôm đó nhìn dáng vẻ ấy, cứ cho là họ không phải tình nhân, thì quan hệ cũng thuộc dạng thân mật.

Ít nhất, cũng thân mật hơn hắn.

Dư Tẩn cup mắt, nói: “Em tưởng rằng hắn và em có thể ở bên nhau?”

Lục Thanh Chi khẽ nhướn mày.

“Đó là cậu ta muốn, Lê tiên sinh cũng tuyệt đối không đồng ý.”

Người Dư Tẩn nhắc tới là bố của Lê Thanh Dã, nhà họ Lê là gia tộc quân nhân, ông Lê cả đời là binh, bây giờ đã lên tới cấp Thượng tướng. Không bàn tới việc bố hắn là một lão tướng bạo tính chính thống, cứ cho là một gia đình bình thường, cũng khó mà chấp nhận đứa con trai duy nhất ở bên một người đàn ông.

Lục Thanh Chi nhíu chặt mày, Dư Tẩn đột nhiên nhắc tới bố của Lê Thanh Dã khiến cậu cảm thấy có chút khó đỡ.

“Sao anh... có phải anh đã nói gì đó với Lê tiên sinh?”

Lục Thanh Chi nghĩ tới tin nhắn lúc chiều của Dư Tẩn, Lê Thanh Dã đập phá xe của hắn chẳng khác nào khiêu khích, Dư Tẩn chuyên quyền độc đoán bá đạo quen rồi, lẽ nào lại chịu ngậm bồ hòn làm ngọt, e là đã trực tiếp kiện cáo tới bề trên nhà hắn rồi.

“Phải.”

Dư Tẩn bình thản thừa nhận.

“...”

Thôi xong, Lê Thanh Dã e là sẽ bị vo thành viên thuốc rồi.

Lục Thanh Chi có phần lo lắng, nhà họ Lê gia pháp rất nghiêm, Lê Thanh Dã từ nhỏ đã bị bố đánh lên bờ xuống ruộng, lần này lại gây chuyện, sẽ lại có tai họa ập xuống, e là...

Cậu không nén được mà hỏi: “Anh —— rốt cuộc anh đã nói gì?”

Dư Tẩn nhìn vào mắt cậu, khẽ nhếch miệng, giọng lạnh tanh: “Lo rồi?”

Lục Thanh Chi mím môi.

Dư Tẩn cười nhẹ, Lê Thanh Dã dám tới phá xe, theo như tính cách của cậu ta, tiếp theo đó sẽ là đánh người cũng không phải không có khả năng. Hắn không tin Lục Thanh Chi không nghĩ tới, nhưng cậu vốn không hề để ý, toàn bộ tâm trí đều đổ dồn về Lê Thanh Dã.

Hắn trong lòng không vui, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Lục Thanh Chi dựa vào cái gì mà nghĩ tới hắn đây? Rốt cuộc thì giữa họ trước nay đều chỉ là quan hệ của kẻ ép buộc và người bị ép buộc mà thôi.

Hắn không khỏi nghĩ tới chuyện mấy ngày trước rủ bạn đi uống rượu.

Dư Tẫn có hai người bạn thân từ nhỏ, một nam một nữ, nam là Lương Trình, nữ là Liên Vân.

Hôm đó Lê Thanh Dã và Lục Thanh Chi bước xuống từ cùng một chiếc xe, mà nhìn dáng dấp của họ thì y như vừa hành sự xong, Lục Thanh Chi thậm chí còn chủ động dắt tay hắn ta.

Khi nhìn Lục Thanh Chi lảng tránh tầm mắt của hắn, lại vội kéo Lê Thanh Dã đi, Dư Tẫn chưa từng cảm giác giận dữ tới như vậy, vượt xa cảm giác bị bạn tình bình thường phản bội.

Cũng chính là lúc ấy, Dư Tẫn cảm thấy nên xem xét kỹ lưỡng lại mối quan hệ này, bèn gọi hai người bạn tới trút bầu tâm sự. Lương Trình đã có gia đình, Liên Vân tính khí không tốt lắm, nhưng dù sao cũng là con gái, vẫn có nhiều kinh nghiệm hơn hắn.

Nghe xong quá trình quen biết của họ mà Dư Tẫn kể, Lương Trình im lặng hồi lâu.

Liên Vân tức sôi máu: “Thật là cái ngày chó chết, theo như cậu nói, lần đầu lên giường là do cậu lừa, lần thứ hai là do cậu uy hiếp, lần thứ ba là thẳng tay nhốt người ta vào phòng tối —— Mẹ nó, Dư Tẫn cậu đúng là đểu cáng! Đứa trẻ ấy tâm can mềm mỏng, nếu là bà đây bà đã hận chết cậu rồi, còn mong người ta có thiện cảm với cậu à!”

Dư Tẫn cau mày.

Một lát sau, hắn khàn khàn nói: “Tôi cũng biết... như vậy không hay, nhưng... mỗi lần thấy cậu ấy, mỗi lần ở bên cậu ấy, cậu ấy luôn nhắc tới người khác, nhớ tới cũng là người khác. Nên tôi...”

Liên Vân càng giận: “Nên cậu làm sao? Nên không kiềm chế nổi?! Dư Tẫn cậu chính là kiểu trời sinh tính cách điên cuồng à? Người ta vốn dĩ không thích cậu, cậu lại không để người ta nhớ người khác, lẽ nào lại nhớ cậu?!”

Dư Tẫn trầm mặc.

Lương Trình kéo kéo tay áo Liên Vân, lên tiếng: “Này cá nhỏ, chuyện tới nước này, tôi nói gì cũng vô dụng. Lời Liên Vân nói có phần hơi quá, nhưng cũng không phải không có lý, nếu cậu thích cậu ấy, muốn bên nhau lâu dài, mà cứ thế này thì chắc chắn không được đâu, chỉ đẩy người ta ra càng lúc càng xa thôi.

“...” Dư Tẫn nói, “Tôi biết chứ.”

“Cá nhỏ à, theo đuổi một người và kinh doanh không hề giống nhau, cậu không thể hy vọng mỗi sự cho đi đều được đáp lại, tình yêu không phải một cuộc giao dịch lấy vật đổi vật. Cậu phải tốt với cậu ta, phải đợi chờ cậu ấy, ở bên cậu ấy, nhất định phải nhẫn nại nhẫn nại càng thêm nhẫn nại.”

Trước đó, Dư Tẫn có thể không chút ngưng ngừng mà nói hắn chẳng thiếu gì nhẫn nại và điềm tĩnh. Thế mà lúc này, đối diện với Lục Thanh Chi, thấy bộ dạng muốn nói lại thôi, mặc dù có chút nhát gan nhưng vẫn không kìm được mà cố gắng mở miệng của cậu, Dư Tẫn đành làm mặt lạnh, những lời giáo huấn của hai người bạn chớp mắt bị quăng lên chín tầng mây.

“Cái đó... nếu như... tôi cùng Lê Thanh Dã xin lỗi anh... anh có thể —— nói chuyện với Lê tiên sinh giúp anh ấy không?”

Lục Thanh Chi khê hời, không phải tâm can mềm yếu, mà thực tế bố của Lê Thanh Dã rất đáng sợ. Lúc ở cùng Lê Thanh Dã cậu được nghe hắn kể lúc nhỏ vì phạm lỗi mà bị bố dùng cành trúc đánh, cành trúc liền biến thành cây côn, sau này trưởng thành rồi, bố hắn không còn khỏe mạnh nên phải dùng gậy, cây côn đã thẳng cáp thành cây gậy, Lục Thanh Chi thật sự lo Lê Thanh Dã sẽ bị đánh như tử mất.

Dư Tẫn nhìn cậu, im lặng lạ thường, để Lục Thanh Chi tự thì thầm trong lòng.

Trong lúc Lục Thanh Chi lo lắng bất an lại vừa muốn nói chuyện, nghe thấy Dư Tẫn cười một cái, giọng trầm trầm: “Lúc trước em lo cho Lâm Tê Trì, giờ lại vì Lê Thanh Dã mà tới cầu xin. Lục Thanh Chi, tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc phải đợi đến khi nào, em mới nhìn về tôi?”

Lục Thanh Chi ngẩn ra, cậu không ngờ Dư Tẫn lại nói ra lời vừa gần gũi vừa yếu đuối như vậy.

Cơ mà hiển nhiên, Dư Tẫn cũng rất nhanh liền hối hận rồi, hấn ưỡn người, thu lại toàn bộ bi thương buồn tủi đến mực cười trong mắt, quay trở về là một kẻ nói một không nói hai, bình tĩnh mà hung hăng.

“Em muốn tôi nói giúp Lê Thanh Dã, cũng được thôi.” Dư Tẫn nhìn từ trên xuống dưới, “Nhưng, tôi có điều kiện.”

Sự nhẫn nại chó má, sự chờ đợi chó má, sự ở bên chó má! Dư Tẫn vốn dĩ không làm được kiểu nam phụ trong phim Hàn quốc đau khổ nhìn người mình yêu ở bên người khác. Hấn không tin, Lục Thanh Chi đang ở đây, trong mắt hấn chỉ có cậu, cũng chỉ có cậu trong cuộc sống này, chỉ cần có đủ thời gian, hấn không tin mình không thay đổi được Lục Thanh Chi.

Lục Thanh Chi lấp bắp hỏi: “Cái, cái gì?”

“Trước kia tôi từng nhắc tới rồi.”

“Ừm...?”

“Ồ bên tôi.”

“...”

Lục Thanh Chi ra sức nhắm chặt mắt, lùi về sau một bước, dáng vẻ tựa như rất khó chấp nhận.

“Tại sao? Anh thích tôi? Hay chỉ cảm thấy hay ho? Sao lại... mà...?”

“Hay ho?” Dư Tẫn cười lạnh ngắt lời cậu, “Sao cơ, em tưởng rằng tôi như Lê Thanh Dã cảm thấy hay ho là có thể kéo nhau lên giường?”

Trong tâm can hấn bây giờ vô cùng tức giận, nói chuyện cũng không còn lựa lời nữa.

Lục Thanh Chi tức giận trừng mắt với hấn, giọng điệu gay gắt: “Thanh Dã không hề —— không hề là kiểu người đó ——! Không cho phép anh nói anh ấy như vậy!”

Dư Tẫn bóp cằm cậu, Lục Thanh Chi đối diện hấn không chút yếu đuối, Dư Tẫn lòng trĩu xuống, sự phẫn nộ theo đó mà xông lên tận não. Chú thỏ trắng ngày thường yếu ớt dịu dàng, thậm chí đối với hấn còn có chút sợ sệt, lúc này lại vì một kẻ khác mà đối chọi tới cùng với hấn.

Rất lâu sau hấn mới bình tĩnh lại được. Dư Tẫn vẫn nhớ Lục Thanh Chi sợ đau, nên dù tức giận dồn hết vào bàn tay cũng không thể làm gì, chỉ có thể tự mình nuốt xuống, tất cả sức lực đều dồn vào bàn tay, khiến làn da trở nên trắng bệch đầy thê lương.

“Em đã để tâm hấn như vậy, tôi coi như em đã đồng ý.”

Dư Tẫn buông lỏng tay, màu trắng xám từ đầu ngón tay tỏa ra hai bên thân.

“Tôi——” Lục Thanh Chi ấp úng, cậu nghĩ tới Lâm Tê Trì, cậu nghĩ xem làm sao đem chuyện này nói luôn một thể.

“Ngày mai”, Dư Tẫn xoa xoa mặt cậu, “Ngày mai tới công ty tôi làm việc, làm trợ lý cho tôi, công việc ở đây tôi sẽ giúp em xin nghỉ.”

Lục Thanh Chi tròn mắt, ngày cái má, cậu đi rồi thì ân nhân phải làm sao!

“Không được! Anh Trì cần —— ừm...”

Vừa thấy Lục Thanh Chi nhắc tới người khác, Dư Tẫn lại không kìm được mà nghiêng người hôn cậu, thô bạo cạy răng cậu, đảo qua đảo lại từng góc ngách giống như vị đế vương đang dò xét, rồi níu lấy đầu lưỡi cậu mà liếm mút. Lục Thanh Chi kêu ớ ớ, muốn đẩy hấn ra, song lại bị Dư Tẫn ôm eo đẩy vào tường áo sát, hôn sâu thật mãnh liệt tạo ra tiếng nước nhóp nhép, Lục Thanh Chi nghe thấy thanh âm dâm dăng đó liền đỏ mặt tía tai, hô hấp có phần khó khăn, thân thể cũng từ từ mềm nhũn, bị Dư Tẫn ôm vào lồng ngực.

Lục Thanh Chi thở gấp gấp, hai tay đỡ lên vai Dư Tẫn, bị hấn kéo chặt tay.

“Thanh Chi.”

Dư Tẫn giọng khàn khàn gọi, hấn dựa vào vai Lục Thanh Chi, điều tiết lại hô hấp.

Hai người dính chặt lấy nhau, Lục Thanh Chi thậm chí có thể cảm nhận được phần dưới đang cương lên của Dư Tẫn đẩy đẩy vào cậu. Nhưng lần này lại chỉ là ôm hôn, không hề có bất cứ hành động nào khác.

“Thanh Chi... em ở cạnh tôi, ngoan ngoãn ở bên tôi... chuyện của Lâm Tê Trì, tôi ắt phải người thu xếp.”

Nghe đến tên của Lâm Tê Trì, Lục Thanh Chi không khỏi dừng việc khước từ mọi cử chỉ lại.

Ở nơi mà cậu không nhìn thấy, Dư Tẫn nở nụ cười chất chúa.

“Em quan tâm tiền đồ của hấn như vậy, tôi đương nhiên phải... chiều theo ý em.”

“Tôi sẽ khiến hấn nổi tiếng.”

Lục Thanh Chi không hề lên tiếng, Dư Tẫn lùi lại chút ít, Lục Thanh Chi phải mất không thêm nhìn hấn, Dư Tẫn lại nâng khuôn mặt cứng ngắc của cậu để bắt người ta nhìn mình, đôi môi mỏng như hoa tường vi của Lục Thanh Chi chợt ửng đỏ đầy quyến rũ, đôi mắt đào hoa tựa như sương mù mờ mịt làm bộ trường mắt nhìn hấn, không những chẳng có chút công hiệu, còn đặc biệt khiêu gợi, khiến thân dưới của hấn không khỏi căng lên.

“Tôi sẽ cho người PR giúp Lâm Tê Trì, tất cả những gì em muốn, tôi đều giúp em.”

Dư Tẫn chậm rãi tới gần, chớp mũi đầu đá một hồi, Lục Thanh Chi nhú mày, quay đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng lại cương tới không nhịn nổi nữa.

“Chỉ cần em, ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi.”

Lục Thanh Chi run nhẹ mi mắt, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là nhắm mắt lại.

Dư Tẫn nhẹ nhàng bước tới hôn.

Lục Thanh Chi không hề trốn tránh, thậm chí còn chủ động tách môi phối hợp nhịp nhàng.

Dư Tẫn thấy vương trong cổ, không nén được ôm chặt lấy cậu.

Từ tận đáy lòng, Lục Thanh Chi khẽ thở dài.

Quan hệ của hai người nhìn qua thì cậu là thế yếu, luôn luôn bị uy hiếp, song trên thực tế, Lục Thanh Chi lại cảm thấy, Dư Tẫn mới chính là kẻ không còn đường lui.

Nếu có một ngày, cậu không còn quan tâm Lâm Tê Trì và Lê Thanh Dã nữa, Dư Tẫn sẽ lấy lý do gì để nủ cậu lại đây?

7. Chương 7

Lục Thanh Chi chuyển tới nhà Dư Tẫn.

“Hôm nay mặc tạm quần áo của tôi trước đi, mai sẽ mua quần áo mới cho em.”

Nói xong Dư Tẫn liền đi vào tắm rửa, Lục Thanh Chi chuyển nhà lại chỉ mang theo điện thoại và hai thẻ ngân hàng thường dùng. Cậu quay quay một vòng trong phòng ngủ, chẳng có việc gì mà làm, đành ngâm ngùi ngồi nghịch điện thoại.

Một lát sau Dư Tẫn đi ra, nói: “Trong ngăn kéo có đồ lót mới, quần áo đã giặt cũng đem vào rồi.”

“... Ừm.”

Lục Thanh Chi vào tắm.

Dư Tẩn không nói đùa, quần áo quả là đã đem vào rồi, quần lót cũng thật khéo vừa vặn, có điều quần ngủ lại là pyjama, bụng có phần hơi rộng. Lục Thanh Chi mà mặc vào thì chi bằng không mặc còn hơn. Cậu lườm nguýt một cái, nhất quyết mặc mỗi chiếc áo ngủ sơ mi bước ra.

Dư Tẩn ở bên ngoài chờ cậu. Ngẩng đầu liền thấy đôi chân trần thon dài trắng nõn, chiếc áo ngủ bằng bông màu trơn kia miễn cưỡng che được bắp đùi, lộ ra gần phân nửa cặp mông tròn trịa cùng một thứ đang căng phồng quá khổ.

Dư Tẩn tối sầm mắt, hầu kết không tự chủ được mà giật lên giật xuống.

Lục Thanh Chi làm bộ ngại ngùng kéo kéo vạt áo xuống, “Tôi... cái, quần kia to quá...”

“Lại đây.”

“...”

Lục Thanh Chi bước tới, liền bị Dư Tẩn kéo tới giường ngồi, sau đó hắn lấy máy sấy tóc sấy khô tóc giúp cậu.

Dư Tẩn giơ tay cản một nửa gió, hỏi: “Có bỏng quá không?”

“Không đâu...”

Dư Tẩn liền xoa xoa tóc cậu cho bay tung lên, chợt thấy cậu khẽ mỉm cười, lại nhanh chóng nhếch khoé môi che giấu nụ cười. Trái tim bỗng chốc mềm nhũn, nhẹ giọng hỏi: “Cười gì chứ?”

Lục Thanh Chi mím môi, ngượng ngùng đáp lại: “Không có gì, chỉ là ban nãy anh hỏi như vậy cũng lạ lùng giống như mấy anh trai cắt tóc ở tiệm.”

Dư Tẩn cũng bật cười theo, tiến lên trước hôn nhẹ vành tai ngổn ngang những tóc là tóc, hàm răng nhẹ nhàng cắn vào, đầu lưỡi uốn éo liếm láp.

Lục Thanh Chi run lên: “Đừng, anh đừng...”

“Mấy thợ cắt tóc có biết làm vậy không?”

Tiếng ù ù của máy sấy tóc vang bên tai, lại thêm tiếng cười khàn khàn của Dư Tẩn càng khiến người ta đình tai nhức óc, Lục Thanh Chi luống cuống ngoáy ngoáy tai, giận dữ quay đầu nhìn hắn.

Dư Tẩn hôn nhẹ môi trên của cậu, “Được rồi, nhanh quay qua bên kia nào, để tóc ướt không tốt đâu.”

Lục Thanh Chi xoay người, hậm hực lẩm bẩm: “Rõ ràng là do anh trước... lại còn trách tôi...”

“Ừm.” Dư Tẩn khẽ đáp, đồng thời bước ra trước mặt cậu khẽ hôn một cái, “Không trách em, đều do tôi không tốt.”

Lục Thanh Chi không phản đối nữa.

Mãi đến lúc sấy tóc xong cậu cũng không hề nói gì thêm, Dư Tẩn tắt máy sấy rồi ngồi xuống cạnh cậu, hỏi hân: “Giận rồi à?”

“... Đâu có.” Lục Thanh Chi méo mặt, “Tôi thực muốn giận anh đấy chứ, thế mà từ đầu tới giờ tôi được giận bao giờ chưa?”

Dư Tẩn bỗng chốc nhớ lại một vài đoạn quá khứ không tốt đẹp gì, tiu ngửu nói: “Xin lỗi, mọi chuyện sau này, tôi sẽ thay đổi. Những việc lúc trước, ... Lục Thanh Chi, chỉ cần được ở bên em, những chuyện đó, tôi không hối hận.”

“... Ừm.”

Lục Thanh Chi chán nản ậm ừ.

Dư Tẩn hôn cậu, đẩy cậu ép đến bên giường.

Hắn hôn lên thái dương, khoé mắt, sống mũi, bờ môi cậu, có phần dịu dàng nhẫn nại. Lục Thanh Chi nhìn hắn, Dư Tẫn đang hôn lên cổ cậu, vừa ngẩng đầu lên đối diện với tầm mắt của cậu, nói: “Lại cậu dẫn tôi rồi.”

“...”

Lục Thanh Chi liền xù lông: “Tôi nào có cậu — ưmmm...”

Dư Tẫn nắn nắn nhũ hoa ở cách một lớp áo, dần dà liếm láp lên trên. Chiếc áo bằng bông vô cùng mềm mại, nhưng so với làn da này thì vẫn thô ráp hơn nhiều, cọ cọ vào ngực khiến cậu vừa đau vừa ngứa ngáy, Lục Thanh Chi không nhịn được dứt quãng nói: “Quần áo... A... Kéo lên... Khó chịu...”

Dư Tẫn cởi áo ngủ ra, miệng ngậm chặt nhũ hoa cậu, hai tay cởi bỏ quần lót cậu xuống, xoa xoa vùng nhạy cảm hai bên đùi, sau đó nắm chặt bên dưới cậu.

“Hự... Ừm...”

Dư Tẫn hôn một đường hướng xuống dưới, cắn một cái lên tẩm bụng phẳng lì của Lục Thanh Chi, sau đó ngậm chiếc dương vật đang căng phồng kia vào miệng.

Lục Thanh Chi không nén được bật ra tiếng rên, kỹ năng BJ của Dư Tẫn tiến bộ rõ rệt, đầu lưỡi đã biết chăm nom từng góc ngách để làm cương cứng tất cả tế bào, thỉnh thoảng còn chọc chọc vào lỗ quy đầu, nghe tiếng Lục Thanh Chi đổi giọng rên rỉ, liền mạnh mẽ mút lấy quy đầu, liếm nhẫn nại.

“A... anh... Nhẹ — aa... Nhẹ chút...”

Dư Tẫn giúp cậu cứng miệng lại, rồi lấy gel bôi trơn từ phía tủ đầu giường, đang định bôi ra sau, chợt nhớ tới điều gì, đặt gel bôi trơn vào tay Lục Thanh Chi, nói: “Em làm đi.”

Lục Thanh Chi ngồi dậy, cậu bóp gel ra tay, sau đó lại ngây ngô nhìn Dư Tẫn như không biết làm thế nào.

Dư Tẫn gắng nhìn toàn bộ sự lúng túng cùng xấu hổ, tách hai chân trước mặt cậu, làm lộ ra vùng bí ẩn.

“Chỗ... chỗ này.”

Lục Thanh Chi sờ vào, tay dính nham nháp luồn vào kẽ mông, tới cúc hoa, liền nhẹ nhàng tiến vào xoa xoa.

Dư Tẫn thả lỏng hết sức, ngón trỏ Lục Thanh Chi mới vừa đi vào một cái đã bị kẹp chặt tới tiến thoái lưỡng nan, cậu thử moi móc thăm dò, ai ngờ càng bị kẹp chặt hơn.

Lục Thanh Chi nhìn Dư Tẫn đang cứng đờ người, có phần bất lực: “Làm anh đau à?”

Dư Tẫn mím môi, “Không hề”, hắn lắc đầu nói, “Em... hôn tôi đi.”

“Hôn tôi đi, Thanh Chi.”

Trông hệt như chú chó đang vẫy đuôi khẩn cầu.

Lục Thanh Chi nhướn người lên hôn hắn, làm giống như Dư Tẫn từng hôn lên môi của cậu vậy, cắn bên gáy và lồng ngực hắn, ngón tay vẫn đào khoét bên trong, chậm rãi đưa ngón tay thứ hai, rồi thứ ba vào.

Sau đó lại cảm nhận được toàn thân Dư Tẫn đang run lên, cơ bụng co bóp kịch liệt, Lục Thanh Chi híp mắt, dùng tay chọc chọc vào nơi có phần thô ráp hơn những chỗ khác.

“A... Ừm...”

Dư Tẫn không nén được bật tiếng rên, Lục Thanh Chi rút tay ra ngoài, đỡ lấy dương vật đẩy mạnh vào phía trong.

Dương vật đang cương kia còn thô bạo hơn nhiều 3-4 ngón tay ban nãy, Dư Tẫn nhú mày, Lục Thanh Chi ra sức đâm vào, hắn rên lên một tiếng, chợt cảm nhận được bờ môi đang mềm nhũn, Lục Thanh Chi đang hôn hắn, liếm láp môi dưới hắn như một chú thú cưng, uốn chặt lấy lưỡi hắn.

Dư Tẫn dùng chân quần lấy eo cậu, giúp cậu càng đi vào sâu hơn, vừa nói: “Được... A.... được rồi...”

Lục Thanh Chi nhún eo của hắn xuống rồi tiếp tục đút vào, Dư Tấn nghe thấy tiếng cậu thở dốc, đây là lần đầu tiên Lục Thanh Chi chủ động, cũng là lần đầu hắn được ôm hôn, được che chở. Xoang mũi hắn đau nhói, ra sức nhắm mắt lại.

Lục Thanh Chi dừng lại: “Đau không?”

“Không... không đau.”

Lục Thanh Chi hôn lên khoé mắt đỏ sọng của hắn, đổi góc khác tìm vị trí ban nãy.

Thân thể Dư Tấn sau khi được khai phá trở nên cực kỳ nhạy cảm, Lục Thanh Chi quan sát vẻ mặt của hắn, khi thấy hắn cau mày cắn môi cũng là lúc cậu biết chính là chỗ đó.

Cậu ra sức đẩy vào, Dư Tấn rên một tiếng, lưng cũng không nén nổi mà cong lên, nhưng không hề bật ra tiếng nào nữa. Kỳ thực, hắn vẫn rất ít khi mở miệng rên rỉ.

Lục Thanh Chi bắt mặn, cậu áp lại gần hôn môi hắn, hắn không thể cắn được cậu, Dư Tấn chỉ có thể hé răng, bật ra những thanh âm đứt quãng.

“Ừm.... Aaa... Thanh... Aaa.... Thanh Chi...”

Lục Thanh Chi nhảy bèn đỡ lấy nơi bị nghiền nát kia, áp lên trán hắn làm vẻ ảm ức nói: “Anh, anh cũng không gọi... Trước đây anh... bắt nạt tôi như vậy, giờ thì làm gì cũng không chịu gọi...”

Nghe có vẻ cậu vừa tức giận vừa oan ức, Dư Tấn nhìn cậu có vẻ không biết phải làm sao, trước giờ bất kể nam nữ, hắn đều là kẻ nằm trên, có bao giờ để bị áp bức tới mức bật ra thứ thanh âm xấu hổ đó đâu.

“Tôi... được rồi, dừng... ừm... buồn, tôi sẽ gọi mà — aaaa...”

Lục Thanh Chi đột nhiên ra sức đâm vào, Dư Tấn bị đâm tới mức thân trên đang im cũng run lên, lại bị ấn vào eo rồi đâm tiếp, mỗi lần đều đâm sát tới chỗ đó, khoái cảm khác hoàn toàn với cam tề ngày trước.

“A.... Aaaa... chậm — aaa.... chậm chút — aaa...”

Lục Thanh Chi tính cắn vành tai hắn trả thù, nghe Dư Tấn a ừm rên rỉ, neho mắt đầy thỏa mãn.

Ngày hôm sau, Lục Thanh Chi cuống quýt nhớ ra hôm nay phải đi làm ở công ty của Dư Tấn.

“Xin nghỉ nửa ngày, không cần báo phòng nhân sự, tổng tài đồng ý rồi.”

Dư Tấn giọng khản đặc, xoa xoa đầu cậu.

Lục Thanh Chi bĩu môi, “Công tư bất phân.”

Cậu mặc đồ ngủ xuống lầu làm bữa sáng, Dư Tấn rửa mặt xong cũng đi vào bếp, ôm lấy Lục Thanh Chi từ phía sau, “Đang làm món gì vậy?”

“Nấu mì, nhà anh chẳng có gì sắt.” Lục Thanh Chi bực mình nói.

“Sau này cũng là nhà em.” Dư Tấn ghé vào tai cậu thấp giọng nói.

Hắn tựa vào vai Lục Đan Thanh, ánh mắt trời ảm áp xuyên qua cửa sổ chiếu vào, mũi hít hà mùi thơm quanh quẩn của nồi mì thơm phức mà rẻ tiền, nhưng lại khiến hắn cảm thấy yên tâm và bình thản.

“Này, anh — anh ôm đủ chưa?” Lục Thanh Chi vụng về giật giật cánh tay ra.

Dư Tấn nở nụ cười, buông cậu ra, lấy một cái nồi nhỏ từ trong ngăn kéo ra.

“Thích ăn trứng luộc lòng đào không?”

“Á?” Lục Thanh Chi tròn tròn mắt, “Anh biết luộc trứng lòng đào?”

“Ừm, từng học.”

Lục Thanh Chi đảo qua đảo lại chút gia vị còn nổi trong nồi mì, kém sang ghê, cậu chỉ biết nấu mì.

Dư Tấn cười, “Sau đó em nấu mì, tôi luộc trứng lòng đào, vừa vặn quá.”

Lục Thanh Chi liếc hắt một cái, nhanh chóng cúi xuống tiếp tục đảo mì, hạ giọng nói: “Sau này, sau này tôi sẽ không ăn mì nữa...”

Dư Tẫn nhìn cậu bị ánh mắt trời chiếu vào đỏ bừng mặt tới tận mang tai, trái tim lại mềm nhũn.

“Được, không ăn thì không ăn, mọi chuyện nghe theo em.”

Chỉ cần... họ còn có thể có sau này.

8. Chương 8

Lục Thanh Chi tương tác rất tốt với mọi người trong công ty Dư Tẫn.

Chiều nay Dư Tẫn trở về sau khi dự 3 cuộc họp liên tiếp, cảnh tượng trước mắt lại là cảnh trợ lý và thư ký hai người chụm đầu cười cười nói nói, vô cùng thân thiết, đầu sát bên đầu cùng bước tới.

Sắc mặt Dư Tẫn lập tức trở nên khó coi.

Hắn cố ý ho một tiếng.

Thư ký của hắc hợ Vương, là một phụ nữ lớn hơn gần chút ít, đã kết hôn, làm việc chu đáo tỉ mỉ, từng rất được hắc yêu quý — cho tới khi Lục Thanh Chi tới đây, cô thư ký còn chưa sinh con kia liền tựa như trao hết tình thương của người mẹ cho Lục Thanh Chi, nhiệt tình thái quá, Dư Tẫn bỗng chốc bết hải lòng về cô ta hẳn.

Nghe thấy tiếng động, thư ký Vương đứng thẳng người theo bản năng, nở nụ cười ngượng ngùng mà không hề thất lễ với Dư Tẫn: “Dư tổng.”

Dư Tẫn nghiêm mặt.

Lục Thanh Chi chớp chớp mắt, gọi: “Dư Tẫn.”

Nghe thấy giọng cậu, lông mày Dư Tẫn mới dần giãn ra, liếc cậu một cái, đáp lại: “Ừm.”

Lục Thanh Chi chưa từng nghĩ rằng phải giấu quan hệ của họ ở công ty, song rất cục với thân phận cấp dưới của cậu, cho dù tìm lý do gì thì cũng sẽ có người gièm pha, vẫn là không nói ra thì tốt hơn, cho người khác bớt kiểm chuyện bàn tán.

May mà đồng nghiệp ở công ty đều rất tốt, đương nhiên, sự uy nghiêm của Dư Tẫn đủ dọa họ sợ, trên dưới cả công ty bỗng nhiên có thêm một cái điều khiến tâm trạng ngài tổng tài, họ đương nhiên vui mừng rồi, rốt cuộc cũng chỉ cần có Lục Thanh Chi, Dư Tẫn nói chuyện cũng dịu dàng hơn hẳn, chứ không phải giờ ra khuôn mặt dọa chết người kia, dù không tức giận cũng dọa thực tập sinh phát khóc.

Dư Tẫn làm bộ nghiêm túc: “Thanh Chi, theo tôi.”

Lục Thanh Chi theo hắc đi vào văn phòng, Dư Tẫn ngồi xuống ghế sếp tổng sau bàn làm việc, vừa nói: “Qua đây.”

Lục Thanh Chi bước tới.

Dư Tẫn kéo cậu ngồi lên đùi, vòng tay ôm eo cậu, dựa mặt vào lưng cậu.

Lục Thanh Chi im một hồi, khẽ hỏi: “Sao hã, mệt rồi à?”

“Mệt rồi.”

Trước kia Dư Tẫn rất ít khi kêu mệt, rốt cuộc là vì trước giờ hắc chưa từng có người mình muốn dựa vào ở bên. Thế nhưng lúc này, ôm lấy Lục Thanh Chi, dường như hắc không còn sức lực đánh tháo bỏ mọi áo giáp nguy trang, cảm thấy mệt mỏi quá độ.

“Ừm...” Lục Thanh Chi nghĩ ngợi, “Tôi pha cà phê cho anh nhé? Hay trà?”

Dư Tấn lắc đầu, không nói gì, chỉ ôm lấy cậu.

Lục Thanh Chi cũng tùy ý ôm lại hắn, một lát sau, lại cảm thấy có cái gì đó chặn lại ở dưới hông hắn.

“...”

Lục Thanh Chi đỏ mặt, lắp bắp nói: “Anh, không phải anh bảo mệt à?”

Cậu như bị lửa thiêu nhanh chóng đứng dậy, Dư Tấn bật cười, không chịu buông tha tiến tới hôn cậu.

“Nhớ em mà...”

Miệng lưỡi quấn quýt, Dư Tấn giọng khàn khàn nói, hắn lui ra một chút, dán chặt vào trán Lục Thanh Chi.

Lục Thanh Chi không quen đối mặt ở khoảng cách gần như vậy trong khi không phải đang hôn, nhưng sau lưng cậu dựa vào bàn, không thể lùi lại, Dư Tấn càng dính chặt lấy cậu, chỉ đành giữ nguyên dáng vẻ hiện tại.

Cậu hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Nghĩ gì vậy, có gì tốt đẹp à, rõ ràng ngày nào cũng đi làm cùng nhau.”

Dư Tấn cười cười, ngay sau đó chạm khẽ môi cậu, vừa giơ tay cởi khuy áo cậu.

“Hôm qua, Lâm Tê Trì gọi điện cho em rồi?”

“Ừm.”

“Hai người nói những gì?”

Lớp áo sơ mi hơi hợt từ từ mở ra, lộ ra làn da trắng loáng như ngọc tựa một tác phẩm một nghệ thuật, Dư Tấn nhẹ nhàng vuốt ve, lại gần hôn.

“Thì... nói chuyện...” Lục Thanh Chi quay mặt đi, “Anh ấy hỏi tôi sao đột nhiên từ chức, tôi liền nói, tôi và anh ở bên nhau rồi.”

“Hắn nói sao?”

“Anh ấy chẳng nói gì.”

Dư Tấn ngẩng đầu nhìn cậu, vuốt ve mặt cậu: “Đang bảo vệ hắn, phỏng?”

Lục Thanh Chi mím môi, thấp giọng nói: “Chúng ta đã ở bên nhau rồi, anh đừng để ý anh ấy nữa.”

Nghe cậu nói vậy, trong lòng Dư Tấn vốn dĩ hơi dậy sóng đã dần lắng xuống. Hắn cười cười, cắn in một dấu bên gáy Lục Thanh Chi.

“Cũng phải.”

Lục Thanh Chi nhú nhú mày, sức kiềm chế này... hiển nhiên Dư Tấn không hề nghĩ thoáng như những gì hắn biểu hiện.

Lâm Tê Trì quả thực nói rất nhiều, ví dụ như anh có thể không cần nổi tiếng, cũng không cần làm diễn viên nữa, và rất nhiều câu nói đại loại như vậy. Sau khi Lục Thanh Chi thể hiện sự cam tâm tình nguyện của mình, Lâm Tê Trì mới miễn cưỡng nhượng bộ, nói với Lục Thanh Chi, bên cạnh anh mãi có vị trí dành cho cậu. Chỉ cần cậu muốn quay lại, bất cứ lúc nào cũng được.

... Những lời này nếu Dư Tấn biết được, chắc sẽ lại đánh đổ bình giấm chua rồi ra sức giày vò.

“Hự...”

Lục Thanh Chi khẽ rên một tiếng, Dư Tấn liếm láp lồng ngực của hắn, tựa như vô cùng thích thú nơi này.

“Anh đừng... ưm... đừng nghịch nữa.” Lục Thanh Chi đẩy hắn ra, hai gò má ửng hồng, “Đây là văn phòng...”

Dư Tấn cọt nhả phần dưới cậu, khẽ cười: “Đã như vậy rồi, còn quan tâm chuyện ở đâu...?”

Lục Thanh Chi có bệnh ở sạch, hành sự ở đây xong sẽ không thể ngay tức khắc đi tắm, nên cậu rất ít khi làm chuyện đó ở ngoài, nhưng theo như Dư Tấn thấy có vẻ như cậu dễ xấu hổ, nên luôn ở nơi công cộng đùa cợt cậu.

Lục Thanh Chi sống chết kéo kéo vạt áo, Dư Tẩn cũng không cố nữa, dù sao bây giờ quan hệ của họ cũng không giống như trước, yêu nhau thì nên cảm thông cho nhau, chứ không thể như ngày xưa, dùng lợi ích để bức bách nhau.

“Được rồi, tôi không trêu nữa.”

Dư Tẩn hôn lên khoé môi cậu.

Niềm hạnh phúc trong suốt nửa tháng nay như được trộm về vậy, Dư Tẩn luôn có một cảm giác không chắc chắn, chỉ khi gần gũi với Lục Thanh Chi mới an tâm hơn chút.

“Về nhà thôi.”

Dư Tẩn cài lại khuy áo giúp cậu, vừa chỉnh lại cà vạt.

“Đúng rồi, tối nay chúng ta ra ngoài ăn, tôi đưa em đi gặp vài người bạn.”

Dư Tẩn giới thiệu Lục Thanh Chi với hai người bạn từ nhỏ của hắn.

“Mẹ kiếp... fuck you, lừa ở đâu ra một đứa trẻ xinh đẹp thế này hả?”

Lục Thanh Chi nhìn người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng trước mặt, mở miệng ra lại là nói vậy, vẻ mặt lộ ra sự ngây ngốc trong chớp mắt.

“Đây là Liên Vân và Lương Trình,” Dư Tẩn giới thiệu, “Đây là Thanh Chi, Lục Thanh Chi.”

“Xin chào.”

Lục Thanh Chi bắt tay với họ, Liên Vân vốn xinh đẹp lại phóng khoáng, là hình mẫu đại gia khuê tú tiêu chuẩn, kết quả là lúc bắt tay Lục Thanh Chi lại sờ một cái trên mu bàn tay cậu, thốt lên: “Trời ạ, mềm như đậu phụ ấy.”

Dư Tẩn tối sầm mặt, Lương Trình lặng lẽ che miệng.

“Liên... ừm, Liên tiểu thư?”

Liên Vân quơ quơ tay: “Tôi lớn hơn cậu, gọi chị Liên được rồi.”

Lục Thanh Chi mỉm cười đáp lại, vừa nói: “Chị Liên thật giống chị gái em, cùng là một kiểu người. Chị em vốn rất xinh đẹp, vô cùng vô cùng xinh đẹp, nhưng tới tính cách cũng thoáng như nhau. Chị ấy hồi trước từng sống ở Bắc Kinh, về sau mỗi lần nói chuyện với em, cứ mở miệng là lại “Éo gì á?” với “Em nhìn quái gì vậy?”

Chỉ vài chữ đơn giản đã bị Lục Thanh Chi mô phỏng rất rõ ràng, nghe cứ hệt như giọng người bản địa Đông Bắc vậy, Dư Tẩn và Lương Trình ngẩn ra, Liên Vân đập bàn cười ha hả, “Ôi mẹ ơi, không phải chứ, mình già thấy mẹ rồi.”

Dư Tẩn: “...”

Lương Trình cố nhẫn nhịn, rốt cuộc vẫn bảo: “Liên Vân, cậu vẫn là tranh thủ sớm thay đổi thói quen ăn nói đi, cẩn thận để ông già nghe thấy lại dạy cho một bài.”

“Ai da, được rồi được rồi.”

Liên Vân mãnh liệt hất tóc ra sau, bá cổ Lục Thanh Chi hướng về phía mình, “Nào nào nào, các anh em, đừng ngần ngại te ra nữa, uống rượu uống rượu.”

Lục Thanh Chi nhẫn nhịn bước qua, Dư Tẩn không chịu nổi: “Liên Vân! Cậu...”

“Hãy, lão này rống cái khỉ gì hả?”

Liên Vân gào hống lên, “Trước kia cậu bắt nạt baby nhà tôi còn chưa thèm tính sổ với cậu đâu đó! Cái tính khí xấu xa này, đã lừa người ta về tay mình rồi, thật là...”

Dư Tẩn nghiêng răng nghiêng lợi: “Từ khi nào Lục Thanh Chi trở thành của nhà cậu vậy?”

“Ây da, baby.” Liên Vân quay đầu nâng mặt Lục Thanh Chi, “Nói cho chị Vân biết, tên Dư Tẫn đều cái kia có phải đã lừa gạt em? Nói xem em là đứa trẻ đoan trang thế này, sao lại làm người yêu cậu ta chứ? Đùa à?”

Dư Tẫn đã đạt tới cảnh giới chịu đựng liên quát: “Liên Vân...!”

“Ừm...” Lục Thanh Chi cười nhếch nhếch, cậu thực sự thích cô gái này, “Chị coi như em nhìn trúng tiền của anh ấy đi.”

Dư Tẫn: “...”

Liên Vân liếc hắt một cái, than thở, “Ồi, đúng là, cá nhỏ này ngoài tiền ta chẳng có gì khác.”

Lục Thanh Chi bất giác cười cười, cái nickname này đáng yêu quá đi mất, nhưng chẳng hợp với ngoại hình và tính cách của Dư Tẫn chút nào.

“Cá nhỏ?” Cậu quay đầu nhìn Dư Tẫn, gọi hắt đầy chế nhạo: “Ồ, cá nhỏ.”

Ánh đèn trong phòng khách mờ ảo tối tăm, vậy mà chiếu vào mắt cậu tia sáng khúc xạ lại sáng loáng như bảo ngọc trên châu, thanh âm ấm áp, đôi mắt sáng ánh nét cười nhìn đến mức khiến Dư Tẫn căng thẳng, mím môi không nói năng gì, vội thay đổi tư thế ngồi có phần bức bách kia.

Lương Trình giật giật khóe miệng, anh và Dư Tẫn cùng nhau lớn lên, đánh nhau ghẹo gái là chuyện thường ngày, đương nhiên cũng hiểu phản ứng của đối phương là thế nào.

“Cậu không phải đấy chứ... đây đều...”

Nói xong, không nén được mà nhìn Lục Thanh Chi, vừa nãy cậu ta cũng chỉ cười mà thôi?

Dư Tẫn trừng mắt nhìn anh, ra sức kéo kéo Lương Trình, khẽ giọng: “Không được nhìn.”

“...” Lương Trình cạn lời, “Người anh em, tôi đã kết hôn rồi, nhìn một cái bình thường có sao hả?”

Dư Tẫn lạnh lùng nhắc lại: “Không được nhìn.”

Lương Trình: “...”

Ok ok, cậu cong thì cậu nói thế cũng phải thôi.

Ở bên kia, Liên Vân đã tán chuyện với Lục Thanh Chi rồi.

Bố của Liên Vân làm kinh doanh, mẹ là người Đông Bắc, bà theo chồng tới Bắc Kinh sống, nên cô cũng lớn lên ở Bắc Kinh. Sau đó vì các cụ ở quê nhớ con nhớ cháu, cô đành học cấp 3 và đại học ở Đông Bắc, tính cách bộp chộp chẳng thể chốc lát mà thay đổi được, bị bà trưởng họ Liên vốn hiền hậu, thực đức, dịu dàng giáo huấn một trận, kết quả là...

Cô đã rèn luyện tới mức có thể đổi giọng nhanh như cắt khi ở giữa đám người hiền thực khuê tú trong khi vừa còn thô lỗ báng bổ.

Cô tin là trưởng bối nhà họ Liên chắc chắn sẽ cảm động phát khóc.

Có điều, Đông Bắc à...

Lục Thanh Chi híp mắt lại, ở Đông Bắc có một cách nói gọi là bảo gia tiên, hồ tiên chính là một đại diện tiêu biểu. Cậu luôn cảm thấy cô gái này như có duyên từ trước, dường như cứ tự nhiên mà thân thiết với cậu, có lẽ... nói không chừng thực sự có duyên có gì đó.

Tối nay, đừng nói tới Lương Trình, đến Dư Tẫn cũng hoàn toàn trở thành nhân vật quần chúng.

Trên đường về, Lục Thanh Chi uống chút rượu, rất có nhã hứng, không ngừng hỏi về chuyện của Liên Vân.

Dư Tẫn bị quấy quả một hồi, sau khi vào tới nhà đã chịu không nổi, kéo người ta đè sát vào cánh cửa, ra sức hôn, như để chứng minh sự tồn tại của mình vậy.

Cái gọi là chuyện chăn gối viên mãn nhanh chóng khiến Thanh Chi thay đổi hướng chú ý, cùng Dư Tẫn lâm trận.

9. Chương 9

Từ sau khi thân thiết với Liên Vân, Lục Thanh Chi hỏi cô chuyện liên quan tới Lê Thanh Dã. Rốt cuộc, với độ nhạy cảm của Dư Tẫn, chuyện này cậu không thể hỏi bóng hỏi gió hần, chỉ có thể dựa vào lương tâm đối phương... Ấy thế mà, cũng không hy vọng gì lắm.

Liên Vân và Lê Thanh Dã không cùng hội, nhưng cũng có dây mơ rễ má qua một vài người bạn, nên hỏi thăm chút là biết liền, cô nói: “ Nghe đồn do phạm lỗi, nên đã bị ông già ném vào quân doanh rèn giũa rồi.”

Lục Thanh Chi nghe xong không an tâm hơn chút nào, hần chưa từng nhập ngũ, nhưng nghe là biết rất khổ, Lê Thanh Dã e là sẽ mắc không ít tội.

Lục Thanh Chi tuy chẳng một lòng một dạ, nhưng trong lòng hần cũng sòng phẳng trong những chuyện thế này, luôn nhớ rõ mồn một. Lê Thanh Dã tốt với cậu, thích cậu, thậm chí yêu cậu, nhưng Lê Thanh Dã không thể cho cậu thứ cậu muốn. Vì vậy nếu Lê Thanh Dã vì cậu mà phải quay lưng với gia đình, cậu chắc chắn sẽ phải đoạn tuyệt với hần.

Rốt cuộc, giữa gia đình và cậu, Lê Thanh Dã nhất định phải chọn một. Lục Thanh Chi đã định trước không phải là của hần, vậy thì không thể để hần mất cả người nhà.

Dư Tẫn con người này, lòng dạ thực ra rất nhỏ nhen.

Mặc dù hần không cấm Lục Thanh Chi qua lại bạn bè, nhưng lại nhìn người rất ngặt, nhất là khi tới thăm Lâm Tê Trì, cơ bản cũng khoảng nửa tiếng một tin nhắn, quá 5 phút không trả lời sẽ gọi điện khủng bố, như là lo cậu đi thăm dần dần nảy sinh gian tình vậy.

Lục Thanh Chi biết trong lòng hần không an tâm, cậu rất hiểu, hai người đến với nhau, danh không chính ngôn cũng chẳng thuận, giờ lại sống cùng nhau như tình nhân, đổi lại là ai cũng sẽ nghĩ tới vụ này đều không nén được mà nảy sinh lo lắng, càng không cần nói tới người bẩm sinh đã nhạy cảm đa nghi như Dư Tẫn.

Lục Thanh Chi cũng rất biết cách xử lý những vấn đề tâm lý này, đủ khiến Dư Tẫn thuận theo cậu. Chỉ cần hần không tức giận, ghen tuông, thậm chí nổi tình thú ở nơi công cộng cũng không có gì to tát.

Họ ở bên nhau rất êm đềm, mãi cho tới một đêm nọ, Lê Thanh Dã mở điện thoại.

Lúc đó Dư Tẫn đang tắm, trước khi hai người xxx đều phải tắm một lần, Dư Tẫn tắm rửa sạch sẽ xong bèn bôi trơn, tránh lãng phí thời gian trên giường, Lục Thanh Chi chịu đựng tới khổ sở, đợi chờ càng thêm khổ sở.

“Thanh Chi.”

“Cậu... cậu vẫn ổn chứ?”

“Rất tốt.” Lê Thanh Dã khê nói, “Tôi về rồi, mẹ tôi đã thuyết phục được bố tôi, cho phép tôi về nhà nghỉ ngơi một tuần.”

“Ừm...”

“Thanh Chi, cậu và Dư Tẫn ở bên nhau rồi.”

Lục Thanh Chi rử mắt xuống, ừm một tiếng, dừng một chút, trả lời: “Phải, chúng tôi đang quen nhau.”

Lê Thanh Dã cười cười, nói: “Cậu biết không, lúc chưa vào quân doanh, mỗi ngày tôi đều tức giận, giận cậu đã nghe lời hần, giận bố tôi quản tôi quá nghiêm, cũng giận bản thân mình vô dụng, quãng thời gian đó, thực sự là muốn phát điên. Sau khi vào rồi, luyện tập mệt vô cùng, không còn sức để mà giận nữa.

Lục Thanh Chi không nói gì, cậu hơi buồn, thậm chí còn không để ý rằng tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngừng.

“Không còn sức tức giận, nhưng vẫn còn sức nhớ cậu.”

“Thanh Chi, tôi vẫn rất nhớ cậu.”

Giọng Lê Thanh Dã vô cùng nhỏ nhẹ.

Hắn đã thay đổi, cổ họng Lục Thanh Chi nghẹn lại, cái tên con nhà giàu trước kia ương ngạnh phá phách bị cậu giết chết rồi.

“Thanh Dã, chúng ta... thôi bỏ đi, không nên ở bên nhau nữa.”

“Bỏ đi? Bỏ cái gì?” Lê Thanh Dã bật cười, “Thanh Chi, chúng ta thực sự từng bên nhau sao?”

“Cậu và Dư Tẫn ăn ở cùng nhau, cùng đi làm, ngủ cùng giường, các người sống như vợ chồng vậy. Còn tôi thì sao? Chúng ta trước kia, so với cậu và hắn bây giờ, có là gì chứ?”

“Lục Thanh Chi nhói trong tim: “Thanh Dã...”

“Tôi biết là tôi vô dụng, tôi không giống Dư Tẫn, không có ràng buộc, muốn làm gì thì làm.” Lê Thanh Dã nói, “Cho nên, ở trước hắn, tôi không thể bám riết lấy cậu.”

Lục Thanh Chi ngẩn người, nhẹ giọng bảo: “Tôi, tôi và Dư Tẫn bên nhau rồi, anh —”

“Cậu thích hắn?”

“Tôi — ” Lục Thanh Chi ngập ngừng, lại lập tức nói: “Tôi tự nguyện mà, ở bên anh ấy... cũng rất tốt.”

“Ồ.”

Lê Thanh Dã lại cười.

Lục Thanh Chi bị điệu bộ của Lê Thanh Dã làm cho bối rối, bất giác mềm mỏng, “Thanh Dã, biết anh vẫn ổn, tôi cũng —”

“Lê Thanh Dã?”

Đằng sau truyền tới một giọng nói lạnh lùng, Lục Thanh Chi bị dọa nhảy cuống lên, mau chóng cúp máy, quay người lại.

“Dư —”

“Em đang nói chuyện điện thoại với Lê Thanh Dã?”

Sắc mặt hắn trầm xuống đáng sợ, Lục Thanh Chi lắp bắp: “Tôi — chúng ta nói chuyện đã...”

Dư Tẫn kéo cánh tay cậu đẩy vào phòng, Lục Thanh Chi biết hắn chắc chắn đã hiểu lầm, bất lực thuận theo lực đẩy của hắn mà nằm lên giường, “Dư Tẫn, anh nghe tôi nói, tôi và hắn không...”

Đang định giải thích, cánh tay Lục Thanh Chi đột nhiên bị Dư Tẫn kéo lên, tiện tay tóm lấy chiếc cà vạt buộc tay cậu vào đầu giường.

Dư Tẫn đang vô cùng nóng giận, sức cũng mạnh hơn, chiếc cà vạt tơ tằm thành chiếc dây thừng trói chặt bàn tay bị vòng lên đầu giường của Lục Thanh Chi, Lục Thanh Chi thử động đậy, nhưng hoàn toàn không có cách nào thoát được, toàn thân lạnh toát, Dư Tẫn xé rách áo Lục Thanh Chi, đè cả người lên cậu, Lục Thanh Chi đâm ra có chút hoảng.

“Dư Tẫn — Dư Tẫn, anh nghe tôi nói, anh dừng... Hự... dừng như vậy — Aaa...”

Dư Tẫn cắn lồng ngực cậu một cái đau điếng, Lục Thanh Chi đau quá phải cong lưng lên, Dư Tẫn lại tóm chặt lấy.

“Trước kia em đều lừa dối tôi, đúng không?”

Hắn nhẹ hỏi.

“Những lời đó... nói tôi và em bên nhau rất vui vẻ, nói em thích ở cùng tôi, cái ôm mỗi tối, nụ hôn mỗi sáng, tất cả đều là em vì Lê Thanh Dã mà lừa dối tôi, có đúng không?!”

Cuối cùng hắn như gằm nhẹ một tiếng, rõ ràng người đau là Lục Thanh Chi, nhưng mắt hắn lại đỏ sọng như thể một giây nữa là bật khóc được vậy.

Lục Thanh Chi nức nở lắc đầu, “Không có — tôi không có lừa — Aaaaa...”

Dư Tẫn cắn lấy nhũ hoa cậu, liếm láp một cách cuồng bạo, đau đớn vượt qua mọi sự hưng phấn, Lục Thanh Chi không kìm được giãy giụa.

“Không phải nói thích làm với tôi à?” Dư Tẫn hỗn hển, nhìn Lục Thanh Chi cắn răng cắn môi khóc, trong lòng vừa giận vừa thương, thiêu đốt lý trí hắn tới trống rỗng chẳng còn nghĩ được gì, “Giờ lại không thích rồi, hửm? Nói vài ba câu với Lê Thanh Dã liền không thích nữa?!”

Lúc này, chiếc điện thoại bị ném lên đầu giường đột nhiên rung lên, là Lê Thanh Dã.

Dư Tẫn liếc một cái, bỗng nhiên nhếch mép cười, “Không thích nó? Lục Thanh Chi, vậy thì để Lê Thanh Dã nghe xem bình thường em bị tôi liếm láp tới rên rỉ thế nào đi?”

Lục Thanh Chi lắc đầu hoảng loạn, dù có phóng dăng hơn nữa cũng không thể trực tiếp truyền đi những âm thanh xxx được.

Nhưng Dư Tẫn đã ẩn nghe thậm chí còn bật loa ngoài, rồi lại đi liếm láp lồng ngực cậu, động tác vẫn thô lỗ như vậy, tuy nhiên lại khiến chỗ vừa bị cắn đến đỏ tấy bắt đầu ngứa ngáy như một thói quen, khiến Lục Thanh Chi cơ hồ không kìm được bật ra tiếng rên, nhưng lại mau chóng cắn răng nhẫn nhịn.

Từ trong tay truyền tới giọng của Lê Thanh Dã: “Thanh Chi?”

Dư Tẫn ra sức ngấu nghiến nhũ hoa đang cứng, như muốn mút lấy sữa vậy; tay kia mò mẫm nhũ hoa còn lại, nắn bóp vô cùng có kỹ thuật.

“Ừm... Aaaa...”

Lục Thanh Chi không nén nổi mà rên lên, chợt cảm thấy xấu hổ, giàn giụa nước mắt.

“Đừng... Dư Tẫn... cầu xin anh... Ừm — Aaaa... đừng... Ừ...”

Lê Thanh Dã bỗng cuống lên: “Thanh Chi? Sao vậy? Cậu ở đâu?”

Dư Tẫn lùi xuống ngậm lấy dương vật cậu, họ ở bên nhau hơn hai tháng, hắn quá rõ điểm nhạy cảm của Lục Thanh Chi, dần dần đi vào tới cổ họng, quy đầu vừa to vừa thô kia lấp đầy cổ họng hắn, lại bị hứng tới co rút như miếng thịt mềm mềm.

“Ừm... Ừ aaaa... hửm.... Thanh Dã, tắt máy đi... đừng nghe — Hử... Thanh — Aaaa... Dư Tẫn.... thả — thả ra.... Ừmmmm...”

“Dư Tẫn! Fuck you! —— Cậu ấy nói không muốn rồi —— Bỏ cậu ấy ra!”

Lê Thanh Dã gào lên.

Lục Thanh Chi khóc đến thở không ra hơi, bên kia điện thoại vẫn kết nối, cậu hoàn toàn không biết nên làm sao.

Ngay sau đó, bên kia đầu dây truyền tới một giọng quát mắng tức giận của người già, Lê Thanh Dã cãi nhau với lão, Lục Thanh Chi nhất thời kinh ngạc, nghĩ tới Lê Thanh Dã đang ở nhà, nên không dám lên tiếng nữa, cắn môi dưới nhẫn nại chịu đựng.

Vì bố Lê Thanh Dã xuất hiện, không lâu sau đó cuộc điện thoại đã ngắt, Lục Thanh Chi thả lỏng ra, ầm ức khóc lóc, Dư Tẫn thấy cậu cắn môi tới mức chảy máu, trong lòng càng tức giận.

“Nhẫn nhịn vậy cơ à? Ừm? Vì Lê Thanh Dã em cái gì chẳng làm được đúng không?”

Dư Tẫn hôn cậu, Lục Thanh Chi sống chết nghiêng đầu né tránh, cậu chán ghét cái nơi vừa bị Dư Tẫn chạm tới —— lại chán ghét chính cả bản thân mình.

Dư Tẩn không thèm để ý, cuốn lấy lưỡi cậu mà hôn, mùi kem đánh răng ngập trong miệng, hòa với nước mắt mặn chát, hắn nhìn Lục Thanh Chi nước mắt đầm đìa, trong lòng chợt thấy trống trải.

Dư Tẩn buông lỏng chút, dọn dẹp lại cúc hoa, đỡ lấy dương vật cậu đặt xuống.

Mãi đến khi cậu hoàn toàn tiến vào trong cơ thể, cảm giác đau chướng ở bụng khiến hắn phần nào yên tâm.

“Sao lại phải thích nó... Lục Thanh Chi, tôi không tốt với em sao?”

Lục Thanh Chi bị kẹp chặt đến mức phát đau, không nói nổi câu gì chỉ khóc lóc, cứ một mực rên rĩ a a ưm ưm.

Cuộc yêu này là sự giày vò đối với cả hai người họ, Lục Thanh Chi bắn ba lần, lúc Dư Tẩn nhổm dậy dường như sẽ đứng không vững, “no” đến mức hậu huyệt chảy ra thứ chất lỏng hồng hồng trắng trắng.

Lục Thanh Chi không khóc nữa, cậu mệt rồi, khóc còn mệt hơn cả việc xxx.

Dư Tẩn tháo cà vạt, nhìn tay Lục Thanh Chi vì giấy giũa mà đầy vết xanh tím, trong lòng đau nhói, vừa định đưa tay xoa xoa, liền bị cậu né ra.

Lục Thanh Chi chui vào một giường, kéo chăn cuộn tròn thân.

Dư Tẩn đỡ người, thu tay về, nhìn chiếc giường tàn tạ, chiếc gối ướt đẫm nước mắt của Lục Thanh Chi, hắn hơi hoảng sợ, đây là lần đầu tiên hắn cưỡng ép cậu kể từ khi họ ở bên nhau, tính chất khác hoàn toàn với mấy lần trước, e là... đã quá nóng giận rồi.

“Tôi... xin lỗi, Thanh Chi, em đợi tôi một chút, tôi rửa sạch sẽ, sẽ mau chóng xong thôi.”

Dư Tẩn vội vã chạy vào phòng tắm, Lục Thanh Chi hé chăn, ngồi dậy, xoa xoa gương mặt ử rử đến đáng thương như con gà con, giơ ngón tay giữa lên chỉ thẳng về phía phòng tắm, quyết định dọn dẹp đồ đạc chuẩn đi vài ngày.

Mẹ kiếp.

Dư Tẩn, ông mày không ngược mày sml, ông mày không xứng danh làm Cửu Vĩ Bạch Hồ duy nhất của Thanh Khâu.

Fuck you, nghe rõ chưa hả, fuck you.

10. Chương 10

Đến khi Dư Tẩn bước ra, liền phát hiện đã không thấy Lục Thanh Chi đâu nữa rồi.

Hắn lập tức cuống lên, giây tiếp theo thấy có điện thoại Liên Vân gọi: “Dư Tẩn, cậu lại giở trò con mẹ gì vậy? Baby vừa tới tìm tôi mượn tiền, nói phải về nhà, khóc đến mắt đỏ sọng, trên tay còn có vết bầm — Mẹ kiếp, Dư Tẩn cậu có thể nhẫn nại cái mẹ gì nữa, còn có hứng thú chơi trò bạo dâm à? Cậu —”

Nghe xong những gì cần biết Dư Tẩn liền cúp máy, đầu óc rối như tơ vò, không còn tâm trí giải thích với cô bạn.

Lục Thanh Chi muốn về nhà? Dư Tẩn đứng ngây tại chỗ nghĩ mãi, mà không hề biết nhà Lục Thanh Chi ở đâu, cậu chỉ từng nói có rất nhiều anh chị em, không hề nói nơi cụ thể.

Dư Tẩn không có thời gian nghĩ nhiều, vò lấy chìa khóa xe rồi chạy đi, đến những nơi Lục Thanh Chi hay đến để tìm, rồi tới cả bến xe và sân bay, thậm chí là quán doanh của Lê Thanh Dã cũng tới, mới biết Lê Thanh Dã đã về nhà rồi.

Thế là hơn 5h sáng hắn đã phi tới nhà Lê Thanh Dã tìm người, nhưng lại đánh nhau với Lê Thanh Dã — đương nhiên với thương tích sau hông, hắn không đánh lại được, đến ông Lê cũng không can nổi, cuối cùng vẫn là bị bảo an lôi đi.

Dư Tẫn toàn thân nặng nề chập vập, phải để bảo an dìu đi, Liên Vân và Lương Trình đến sau, vội vã đón hân về.

Ngồi trong xe, đầu Dư Tẫn ong ong, toàn bộ đều là những lời Lê Thanh Dĩ vừa nói.

“Thanh Chi nói cậu ấy tự nguyện ở bên anh, cậu ấy nói ở bên cậu cũng rất tốt, kết quả anh đối xử với cậu ấy như vậy?!”

“Cậu ấy nói với tôi chúng ta không còn gì nữa, không nên ở bên nhau nữa. Nhưng Dư Tẫn, ông đây gọi điện tới, biết ngay là anh giữ trò cặn bã, cả đời tôi cũng không thể đối xử với cậu ấy như thế đâu!”

Dư Tẫn sắc mặt trắng bệch, môi run lập cập, một lát sau đã giàn giụa nước mắt, chặn lại những lời mắng mỏ Liên Vân vốn muốn xả hết ra, chỉ thiếu nước khiến cô nhấn nhục mà chết.

Lương Trình và Dư Tẫn chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, ấy thế mà đây lại là lần đầu tiên thấy dáng vẻ khóc lóc của thằng bạn, không nén được thở dài, không nói được gì.

Đang trong lúc yên lặng, điện thoại của Liên Vân rung lên, cô lấy ra xem, là tin nhắn Wechat của Lục Thanh Chi, lập tức tròn xoe mắt.

Dư Tẫn thấy phản ứng của cô, cũng chợt nghĩ ra gì đó, Lục Thanh Chi giận hân, nhưng vẫn quý mến Liên Vân thật lòng, vội cướp lấy điện thoại của cô.

“Chị Vân, em tới nhà rồi.”

Liên Vân thấy tay hân run lên liên giật giật, vội nói: “Này này này! Cậu bây giờ đang dùng thân phận của tôi đấy! Nếu để nó thấy được gì, đến tôi cũng không giúp được đâu, tôi thấy cậu vẫn nên ngồi khóc tiếp đi.”

Dư Tẫn tạm thời không dám động nữa.

Liên Vân lườm một cái, lấy lại điện thoại.

“Baby à, người thân đều ở nhà chứ? Em nghỉ ngơi cho tốt, hôm khác chị tới thăm.” Liên Vân nhe răng trợn mắt nghĩ cách dụ Lục Thanh Chi khai ra địa chỉ nhà.

“Ừm. Đều ở nhà.”

“Không cần tới thăm em đâu, đợi em trở lại sẽ đem quà cho chị, chị Vân yêu dấu nha!”

“Ày da, baby à...”

Liên Vân cảm động tới mức nước mắt tuôn rơi, trong lòng càng thêm giận Dư Tẫn.

Dư Tẫn chớp chớp mắt nhìn cô.

Liên Vân lườm một cái giận dữ: “Nhìn cái gì nhìn cái gì? Giờ biết mềm mỏng chưa? Sớm làm gì mà không biết?”

Với tính cách xưa nay của Dư Tẫn, không sầm mặt cãi lộn với cô mới lạ, nhưng tới lúc này, hân cũng không thể chấp được nhiều thế. Cái gì mà tôn nghiêm cái gì mà thể diện, cũng chẳng hữu dụng bằng một dòng tin nhắn vốn vẹn vài chữ của Lục Thanh Chi.

“Hừ.” Liên Vân hậm hực, “Baby nói sẽ đem quà cho tôi, xem ra có lẽ sẽ trở lại, nhưng sớm hay muộn tôi không biết à nha.”

Dư Tẫn đành chờ đợi, ngày ngày chờ đợi ngày ngày nhấn nại, hân không dám gọi điện quấy rầy Lục Thanh Chi, chỉ nhấn hết tin nhắn điện thoại này đến tin nhắn Wechat khác. Hôm đó sau khi về, có lẽ vì đã chạy đi chạy lại suốt cả buổi tối se lạnh, thêm phần sau bị thương, hôm sau liền bị sốt, nhưng lại không dám chớp mắt, tay nâng chiếc điện thoại không chút động tĩnh mà chờ đợi, song đến cuối cùng Lục Thanh Chi vẫn không hề có bất cứ hồi âm gì.

Hân không ngủ suốt hai đêm, về sau vẫn bị bà bạn Liên Vân tính tình nóng nảy nhét thêm thuốc an thần cho uống, cuối cùng ngủ mê man suốt một ngày bệnh mới khỏi.

Sau đó, Dư Tẫn cũng chẳng buồn tới công ty nữa, chuyển qua tới trường quay của Lâm Tê Trì quấy rầy anh, bám lấy anh để hỏi xem có nhận được tin nhắn Wechat của Lục Thanh Chi.

Lâm Tê Trì vốn không muốn tiếp hấn, nhưng không ngờ tới, ở trường quay người đông, tai mắt cũng nhiều, các ngôi sao đạo diễn lớn nhỏ đều có mặt, Dư Tẫn được đà thẳng thừng cầu khẩn: “Tôi chỉ muốn biết em ấy thế nào rồi... cậu muốn gì cũng được, Lâm Tê Trì, tôi xin cậu... Xin cậu hãy cho tôi biết...”

Dư Tẫn vừa khỏi ốm, giọng khàn đến khó nghe, vài hôm ngắn ngủi cũng khiến hấn gầy đi nhiều, mặc bộ âu phục nhìn càng gầy dơ xương. Lâm Tê Trì rốt cuộc cũng không đủ nhẫn tâm, lạnh lùng đưa điện thoại cho hấn.

Lục Thanh Chi và Lâm Tê Trì liên lạc rất nhiều, thậm chí còn có một đoạn video ngắn, trong video có một đám nam nữ, Lục Thanh Chi cười cười giới thiệu đây đều là anh chị của cậu.

Dư Tẫn nhìn quyến luyến, đầu ngón tay run rẩy nhẹ lướt màn hình, trái tim thất lại.

“Đây là chị em, chị, chào hỏi anh Trì đi.”

“Anh Trì? Đồ chơi gì vậy?”

Lục Thanh Chi cau bần: “Chị!”

“Được rồi, nghe nói Thanh Chi là trợ lý cậu? Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám bắt nạt nó, xem tôi có xé xác cậu ra không.”

“Chị! Không phải em nói với chị em đổi việc rồi à? Không cho phép chị uy hiếp anh ấy ——”

Video tới đoạn này là ngắt, bởi vì Lục Thanh Chi ném điện thoại lao vào đánh nhau với cô chị kiêu ngạo xinh đẹp nhưng mở miệng ra là nói giọng phổ thông pha Đông Bắc.

Chỉ có mỗi video này, lướt xuống đều là chat thoại.

“Anh Trì, anh gửi lịch trình của anh cho em, đợi em trở lại em sẽ đi thăm anh.”

“Anh Trì, anh nghe thấy không, đây là tiếng nước suối róc rách, ở thành phố không có đâu.”

“Cho anh xem con sóc! Con sóc sắp thành tinh!”

“Còn có con chó đen to trông nhà nữa, anh xem.”

...

Dư Tẫn chậm chậm nghe, nghe một tin lại ít đi một tin, khiến hấn không nỡ kéo xuống nghe tiếp.

Đợi nghe xong một hồi thấy không đủ, Dư Tẫn lại lấy điện thoại ghi âm lại làm bản sao. Lúc ăn cơm nghe, lúc nghỉ ngơi cũng cầm tai nghe để nghe, có vậy mỗi ngày hấn mới có thể ngủ 1-2 tiếng, nếu không sẽ là mất ngủ cả đêm, hoặc là bị ác mộng làm tỉnh dậy, trong mơ lần lúc tỉnh đều là đáng về khóc lóc đau khổ giãy giụa của Lục Thanh Chi.

Hấn gầy rạc người, không ăn không ngủ, công ty cũng không buồn quản lý, cả ngày ở lì tại nhà nghe đoạn ghi âm, hoặc là đi tìm Lâm Tê Trì đòi tin nhắn thoại, Lâm Tê Trì bận việc, không thường xuyên ở trong thành phố, Dư Tẫn cũng chẳng ngại phiền, cứ hết máy bay lại đến tàu xe đuổi theo, có được bản ghi âm mới quay về.

Liên Vân vốn tức giận, nhưng thấy bộ dạng ông bạn thân, trong lòng khó chịu vô cùng, không trách mắng nổi câu nào nữa.

Nửa tháng sau, Lục Thanh Chi trở lại.

Liên Vân nhận được tin nhắn We Chat xong, không nói thêm câu nào, đang hội tụ với chị em liền chạy ngay ra ngoài, mặc đồ tía tai cứ thế chạy trên giày cao gót đi tìm Dư Tẫn: “Thanh Chi kết nối định vị với tôi, ở một tiệm châu báu. Cậu —— bố khỉ, bao nhiêu ngày không cạo râu rồi? Còn không mau sửa soạn, định cứ thế đi gặp baby à?”

Dư Tấn như còn chưa kịp phản ứng, phải để Liên Vân giục đi gội đầu tắm rửa cạo râu, thay bộ quần áo chỉnh tề, mau chóng đi tới chỗ Lục Thanh Chi.

Lục Thanh Chi đang ở một tiệm châu báu chọn trang sức cùng chị gái, rõ ràng Thanh Khâu nhiều ngọc ngà châu báu nguyên chất như vậy, bà chị lại không thèm, thích thứ đồ chơi đã được gia công này ở trong thành phố.

Cánh cửa tiệm châu báu bị đẩy ra, Liên Vân nhào lên phía trước gọi baby, song lại vội dừng bước khi nhìn thấy cô gái mạnh mẽ hùng hổ kia đứng cạnh.

Lục Thanh Chi ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Dư Tấn, không khỏi giật mình, cậu còn đi chưa được một tháng, sao Dư Tấn lại trông như kẻ trốn từ trại tị nạn ra vậy.

Liên Vân ngây ngốc nhìn đôi nam nữ này thân mật khoác tay nhau: “Ồ...”

Chị ta hí hóp mắt: “Cô nhìn gì?”

Liên Vân tiếp một câu theo bản năng: “Nhìn cô thì sao?”

“Hừ, cô ——”

Lục Thanh Chi vội vàng ngăn chị gái xù lông, bảo: “Chị, đây là bạn của em, tên là Liên Vân, đây là chị của em, tên là, ừm...”

Chị cậu lên tiếng: “Hoa Nhài”

Lục Thanh Chi: “...”

Chị à, không phải đã nói sẽ không dùng đồ ăn hôm nay ăn để đặt tên nữa à?

Liên Vân khúc khích cười, “Hoa Nhài? Có người đặt cái tên này luôn hả?”

Chị ta nhếch mép: “Thì sao, các bà chị hiểu biết hạn hẹp thật, hôm qua tôi còn tên là Rong Biển nữa nhé.”

Liên Vân: “...??”

Lục Thanh Chi xoa xoa trán: “Chị...”

Trong lúc bọn họ cười đùa, Dư Tấn đứng bên cạnh lặng thinh, ánh mắt dán chặt lấy Lục Thanh Chi, không hề liếc đi chỗ khác giây nào.

Lục Thanh Chi giả bộ không nhìn thấy, sau đó tạm thời đặt cho chị gái cái tên Lục Tân.

“Baby à? Đưa chị gái đi mua trang sức hả?”

“Vâng.”

Nhắc tới trang sức, Lục Tân mắt lại sáng quắc, quay đầu đi xem quầy tiếp theo.

“Cái này đẹp nè, cả cái này nữa, cái này, và cái này.” Lục Tân thích thú chỉ trỏ.

“Bọc hết vào đi.”

Đây là câu đầu tiên của Dư Tấn từ lúc đến, giọng khàn khàn trầm thấp khiến Lục Thanh Chi như không còn nhận ra giọng hắn.

Cô nhân viên quen hắn, vội vàng lấy túi giấy, Lục Tân mắt hứng quay đầu nhìn hắn: “Anh là ai?”

Dư Tấn trầm mặc, Lục Tân lại hỏi Lục Thanh Chi: “Hắn là ai hả?”

Lục Thanh Chi liếc hắn một cái, bảo: “Không biết, em không quen.”

Dư Tấn mặt trắng bệch.

“Đồ thần kinh.” Lục Tân lăm bắm, lôi thẻ ATM từ ví ra, “Đôi bên này, mấy đôi này, cùng mấy đôi góc kia, bọc lại đi, tôi mua hết.”

Liên Vân tròn mắt sững sờ.

Lục Tân quẹt thẻ, sau đó lại lấy từng món trang sức ra, Liên Vân tưởng cô ta muốn đeo, kết quả là cô ta đặt vòng vào nhẫn trong lòng bàn tay ách chừng, sau đó hất hết vào người Dư Tẫn.

“Nhà người tưởng ta đây thực sự không biết người là ai? Hành cái con mẹ nhà nó chứ? Em trai tôi từ bé tới lớn có ai không cưng chiều che chở? Chính anh dám bắt nạt đến mức khiến nó chạy về nhà! Lại còn bọc hết vào, anh tưởng cả thế giới này có tiền của anh là lắm à? Con mẹ nhà anh ——”

Cả cửa hàng lặng như tờ, từng đôi mắt dõi theo Lục Tân xinh đẹp mỹ miều nhưng miệng lại toàn là chữ bậy, nếu không phải Lục Thanh Chi kéo, Lục Tân sẽ giơ móng vuốt, mà với cơn thịnh nộ của hồ ly tỷ tỷ thì chỉ cần một nhát là có thể đưa Dư Tẫn đi gặp Diêm Vương rồi.

Lục Thanh Chi lôi Lục Tân kéo đi, Dư Tẫn cũng không để ý chuyện bị một cô gái mắng mỏ giữa đám đông, im lặng xoay người đi theo.

“Thanh Chi ——”

“Anh đừng theo tôi.” Lục Thanh Chi cau mày, lạnh lùng nói, “Lê Thanh Dã có gia đình bảo vệ rồi, anh Trì cũng vẫn ở đây, tôi có thể chạy đi đâu?”

Trái tim hắn khẽ run lên, khàn giọng nói: “Tôi không phải...”

“Chuyện giữa chúng ta anh đừng liên lụy những người khác, tôi còn ở đây, đi dạo chơi với chị gái xong sẽ quay về. Anh Trì bận việc, anh có thể đừng có đi quấy rầy anh ấy ảnh hưởng danh tiếng của anh ấy, coi như tôi xin anh được không? Hay anh muốn tôi tìm một nơi chiều lòng anh, cùng anh ——”

Dư Tẫn bị cậu lạnh lùng cửa cho một nhát vào tim, dường như đứng cũng không vững nữa, phải cắn răng chịu đựng mới miễn cưỡng không lộ ra ánh nước trong mắt, “Thanh Chi, em nghe tôi nói, tôi không có —— không có làm gì hắn... Tôi cũng không, không phải muốn em... tôi...”

Liên Vân chạy tới, Lục Thanh Chi quay sang cô, “Chị Vân, em đi trước đây, quà em vẫn nhớ, quay về sẽ tới thăm chị.”

“Ây da, baby à...”

Lục Thanh Chi kéo chị gái đi, Lục Tân nghĩ tới dáng vẻ vừa rồi của Dư Tẫn liền rất hả giận, vui tới nhún nhảy cả lên.

“Chị, sau này chị... đừng mắng người như vậy nữa...”

“Mắng người là sở trường của chị rồi,” Lục Tân khua môi múa mép, “Giống như sở trường khóc của em vậy.”

“...”

Mắng người không phải mắng thật, khóc cũng chẳng phải khóc thật, chẳng qua chỉ là một màn kịch, trò chơi nhân gian mà thôi.

Chỉ là...

“Vẫn đâu giống nhau, em khóc lên vui tai thuận mắt, chứ chị...”

“Chị thì làm sao?”

Lục Tân trừng mắt nhìn cậu.

“...Không có gì, chị đẹp nhất rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-ly-bao-an>